

บทนำ

“ข้าขอดูหน้าของเจ้าได้หรือไม่”

เสียงถามดังมาจากด้านในห้องซัง เหนือร่างของเด็กสาวมีหน้าต่าที่มี รวเรลลิกกันเอาไว้ ไม่ให้คนที่อยู่ในห้องซังปีนหน้าต่าออกมาได้ เสียงโซ่กระทบ กับพื้นดังมาจากด้านใน เด็กสาวซ้อนสายตามองไปก็เห็นใบหน้างดงามราวกับ หยกสลักที่มัวหมองของเด็กชายที่พยายามปีนขึ้นมามองนาง สองตาเต็มไปด้วย ความหวังว่าคำขอของตนจะได้รับการสนอง

เด็กสาวคนนั้นคลีเอ็มเอ็นดู นางเป็นเด็กสาววัยสิบสี่หนาว อยู่ในวัยที่ สมควรจะออกเรือน ใบหน้ามีผ้าหนาหีบปกปิดเอาไว้ เหลือเพียงดวงตาคุโต งามคมที่ซ้อนสบกับดวงตาของเด็กชาย เด็กสาวกล่าว

“อย่าเลย หน้าตาของข้าอัปลักษณ์ เดียวเจ้าจะตกใจเสียเปล่าๆ”

“ข้าก็อาจจะตกใจ แต่ว่าเจ้าเป็นคนที่คอยเอาอาหารมามอบให้ข้า ข้าย่อม ไม่รังเกียจเจ้าแน่” เด็กชายเกลี้ยกล่อม เขากวาดตามองเด็กสาวที่อายุมากกว่า ตนประมาณสี่ปี “ดวงตาของเจ้างดงามมาก ข้าคิดว่าหน้าตาของเจ้าคงจะไม่แย่ ลักเท่าไร”

วาจาของเขาเถรตรง หากเป็นนางเมื่อก่อนหน้านี้ ‘เงินเหมย’ ก็คงจะ

อละวาดใส่เข้าไปแล้ว แต่เมื่อชีวิตพลิกผัน ชะตาของนางจากคุณหนูตระกูลคหบดีที่ร่ำรวย ตกอับมาเป็นสาวใช้คอยเทกระโถน ความเจ้าอารมณ์ที่เคยมีก็จางหายไป เหลือเพียงความสุ่มเยือกเย็น

เงินเหมยกล่าว “ข้าหน้าตาน่าเกลียดจริงๆ หากเอาผ้าปิดเช่นนี้ก็พอจะดูได้ เลี้ยวเหลียวอย่าพยายามเลย ข้าไม่อยากให้เจ้ารังเกียจข้าด้วยอีกคน” เงินเหมยมองเงาตัวในน้ำ นางคว้าห่ออาหารข้างกาย ผุดลุกพร้อมกล่าวว่า “ข้าต้องไปทำงานแล้ว พรุ่งนี้จะเอาอาหารมาให้เจ้าอีก”

“อ้อ” เด็กชายแสดงความผิดหวังออกมาทันที “เลี้ยวขวา ระวังตัวด้วย”

เงินเหมยแยมรอยยิ้ม ‘เลี้ยวขวา’ และ ‘เลี้ยวเหลียว’ คือนามสมมติ เอาไว้ให้นางกับเด็กชายใช้เรียกหากันโดยเฉพาะ นางเคยอยากจะทำให้เขาเรียกนางว่า ‘พี่สาว’ แต่เลี้ยวเหลียวก็ยังเรียกนางว่าเลี้ยวขวาไม่ยอมเปลี่ยน เงินเหมยจึงได้แต่ตามน้ำ ไม่เช่นนั้นคงจะมัวแต่เถียงเรื่องคำเรียกไม่จบไม่สิ้น

เงินเหมยคิดว่าเหลือเวลาไม่มากแล้ว จึงเดินไปยังข้างลำธารเล็กๆ ที่อยู่ด้านหลังจวน ลำธารนี้เป็นปลายน้ำที่มีกลิ่นเหม็นรุนแรง เป็นสถานที่ที่นางมาล้างกระโถนเป็นประจำ ใกล้กันนั้นมีบ่ออุจจาระ มีรั้วไม้กันไม่ให้ผู้อื่นตกลงไปในบ่ออาจรม

เด็กสาวหยุดที่ตรงนั้น กวาดตามองไม่เห็นใคร จึงได้แกะห่ออาหาร เทอาหารทั้งหมดทิ้งลงไปในบ่ออาจรม จากนั้นจึงคว้ากระโถนที่ล้างจนสะอาด เดินกลับเข้าไปในเรือนของเจ้านาย

ด้านในมีเสียงครางอย่างสุขสม เงินเหมยได้ยินเช่นนั้นก็แอบหลบไปข้างประตูอย่างรู้ฐานะของตนเอง ไม่ช้าเสียงนั้นก็หยุดไป ใครบางคนก้าวออกมาจากห้อง เป็นชายหนึ่งคนและหญิงอีกหนึ่งคน

ผู้เป็นบุรุษนั้นไว้หนวดเครา ดวงตาจึงจอกเจ้าเล่ห์ ผิวคล้ำ และมีพุงใหญ่โต ส่วนผู้เป็นสตรีคือเด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม อายุมากกว่าเงินเหมยไม่กี่ปี เด็กสาวผู้นี้มีสีหน้าโรยแรง แต่กระนั้นก็ยังเกาะแขนอีกฝ่าย เอ่ยอย่างออदอ้อน

“ได้เท่า ราชินีค้างกับข้ามิได้หรือเจ้าคะ ท่านมิได้มาหาข้ามานานแล้ว” นาง

ตั้งแขนอีกฝ่ายไปเบียดกับหน้าอกของตนเอง

ฝ่ายชายปฏิเสธอย่างอ่อนโยน “ไม่ได้หรอก ข้าจะต้องทำงานหนักจริงๆ เอาไว้คราวหน้า...”

ทั้งคู่กระซิบกระซาบกันอย่างสนิทสนม ความเปรมปรีดีจากบทรักยังไม่สร้าง ฝ่ายชายจึงยังมองตรึงน้อยผู้นี้อย่างพึงพอใจ หลังจากอดอ้อนสองครา เด็กสาวจึงยอมจำนน ดวงตาคู๋สวยฉายแววไม่พอใจ แต่กระนั้นริมฝีปากก็ยังวาดยิ้ม

“คราวหน้าอย่าลืมเสี้ยวฉายนะเจ้าคะ เสี้ยวฉายคิดถึงได้เท่าเสมอ”

หลังจากรำลាក់กัน ฝ่ายชายก็หมุนตัวเดินออกจากเรือนไป พอดวงตาคู๋ไปนั้นสบมองเงินเหมยที่ก้มหน้า สีหน้าก็พลันหดหู่ เขาจึงสาวเท้าเดินจากไปอย่างรวดเร็ว

ลับหลังได้ให้ผู้นั้น ใบหน้าของเสี้ยวฉายจึงไร้รอยยิ้มอย่างเคย พอหันมาเห็นว่าเงินเหมยกลับมาแล้ว นางก็เหยดยิ้มบาง

“คุณหนูกลับมาแล้วหรือเจ้าคะ”

คำว่า ‘คุณหนู’ ไร้ความเคารพนบอบเหมือนครั้งเก่า ติดจะกระแทกแตกดันด้วยซ้ำ

เสี้ยวฉายกล่าว “ข้าหิวแล้ว คุณหนูช่วยไปหาอะไรมาให้ข้ากินสักหน่อยเถิด” กล่าวจบนางก็หาว่าหนึ่งที “ก่อนไป ล้างมือให้สะอาดด้วย อย่าให้กลิ่นกระโถนมาติดจานอาหารของข้า!”

เงินเหมยกำหมัดแน่น โนม้ใบหน้าลงต่ำ ยอมรับแต่โดยดี

หลังจากนำของว่างจากครัวมาให้เสี้ยวฉาย เจ้านายก็นอนหลับพักผ่อน
เงินเหมยจึงมีเวลาพักผ่อน นางหวนคิดถึงเรื่องเก่า

ตระกูลเงินนั้นคือตระกูลค้าผ้าอันดับหนึ่งของต้าจิน เป็นตระกูลฝ่ายมารดาของเงินเหมย พวกเขาสืบทอดการค้าผ้า และยังทำการค้าแร่เงินแร่ทอง แม้จะเป็นตระกูลคบดี แต่ก็มีหน้ามีตาในแคว้นแห่งนี้ เนื่องจากหัวหน้า

ตระกูลเงินเคยช่วยชีวิตอดีตฮ่องเต้เอาไว้ แต่ไม่ขอรับราชการ ทำให้บารมีของตระกูลเงินสูงส่ง ขนาดขุนนางบางคนยังต้องดูสีหน้าท่าหน้าตาของนาง

บิดาของเงินเหมยมีนามว่า ‘หูหรงชวน’ แต่เดิมนั้นเป็นบ่าวของตระกูลเงิน ผู้เฒ่าเงินเห็นว่าเขาเป็นคนพุดจาไฟเราะ มีความคล่องแคล่ว แต่ไร้ญาติขาดมิตร จึงยอมให้เขาเข้ามาอยู่ในเรือนบ่าวของตระกูลเงิน หูหรงชวนโขกศีรษะสาบานว่าจะรับใช้ตระกูลเงินจนวันตาย

ด้วยความที่เขาเป็นคนรูปร่างหล่อเหลา ไม่นานก็ผูกสัมพันธ์กับ ‘เงิน-เงิน’ มารดาของเงินเหมย เมื่อแต่งงานเข้าตระกูล หูหรงชวนเปลี่ยนเข้ามาเป็น ‘เงินหรงชวน’ ไม่นานเงินเงินก็ตั้งครรภ์และคลอดลูกสาว แต่เพราะเงินเงินอายุน้อย หลังคลอดเงินเหมย... นางก็เสียชีวิต

ครั้งเงินหรงชวนเห็นใบหน้าของทารกหญิงที่เกิดมาในวันนั้น เขาก็ตกใจจนเกือบทำบุตรสาวตกพื้นพลางร้องขึ้น

“ปีศาจ!”

เขาเป็นคนรูปร่างเงินเงินเองก็เป็นเด็กสาวหน้าตางดงาม แต่บุตรสาวที่คลอดออกมากลับมีใบหน้าอัปมงคลไม่เหมือนมนุษย์ เป็นผลให้เงินหรงชวนไม่คิดว่าเด็กคนนี้เป็นลูกของตน เขาไม่เคยจะต้องเงินเหมยอีกเลยนับแต่นั้น

ผู้เฒ่าเงินไม่รังเกียจหลานอัปมงคล รับนางมาเลี้ยงด้วยความเมตตา สงสาร เพื่อลบปมด้อยเกี่ยวกับหน้าตาของนาง ผู้เฒ่าเงินจึงตามใจหลานสาวผู้นี้ทุกอย่าง เงินเหมยเลยเติบโตขึ้นมาเป็นสตรีที่เจ้าอารมณ์คนหนึ่ง

ด้วยความที่ผู้เฒ่าเงินเคยช่วยอดีตฮ่องเต้เอาไว้ อดีตฮ่องเต้จึงเอ่ยปากให้สตรีแซ่เงินแต่งงานเป็นชายาเอกของอันอ่อง หลานชายคนโปรดของอดีตฮ่องเต้ ไม่นานมานี้ เมื่อเงินเหมยมีอายุสิบสี่หนาวได้ขึ้นเฝ้าเจ้าสาว เดินทางสู่วังอันอ่องเพื่อสมรสกับเขาตามราชโองการของอดีตฮ่องเต้ผู้ล่วงลับ

คราวสมรสเจ้าสาว นางรู้ว่านางไม่ได้งดงาม จึงหวังเพียงชีวิตที่สงบสุขเท่านั้น

อันอ่อนนับได้ว่าเป็นชายรูปงามที่สุดในตำฉิน การแต่งงานครั้งนี้นับเป็น
วาสนาสูงส่งในชีวิต แต่อนิจจา ทันทีที่เจ้าบ่าวเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว อันอ่อน
ก็ถึงกับประศาศยกเลิกการแต่งงาน ใช้อำนาจของตนส่งตัวเงินเหมยกลับมายัง
คฤหาสน์ตระกูลเงินทันทิ โดยไม่ฟังคำคัดค้านใด

ในตอนนั้น แทนที่เงินหรงชวนจะกราดเกรี้ยวที่อันอ่อนปฏิเสธบุตรสาว
และสงสารเห็นใจบุตรของตน เขากลับคุกเข่าต่อหน้าอันอ่อน ประกาศออกมา
ว่าตระกูลเงินยังมีหลานสาวอีกคน หากท่านอ่อนต้องการ เขาจะเปลี่ยนตัว
เจ้าสาวให้ โดยที่อันอ่อนจะได้ไม่ขัดราชโองการของอดีตฮ่องเต้แต่อย่างใด

ผู้เฒ่าเงินและเงินเหมยจึงได้รู้เดียงนั้นว่าบิดาของนางมิใช่คนตัวเปล่า
เขาเคยผ่านการสมรสกับสตรีแซ่หวังมาก่อน นางหวังและบุตรของนางปรากฏ
ตัวขึ้น เงินหรงชวนกล่าวว่าเด็กสาวโคมสะคราญคนนั้นเป็นบุตรสาวของตน
มีนามว่า ‘เงินชู’

แท้จริงแล้ว บิดาของนางแอบมีครอบครัวและลูกถึงสองคน ขณะที่เขา
แต่งงานกับมารดาของนาง!

อันอ่อนเห็นเงินชูก็พอใจในตัวนาง พวกเขาคล้ายรู้จักกันมาก่อน และ
ยืนกรานจะแต่งงานเป็นชายา เจ้าสาวจึงเปลี่ยนเป็นพี่สาวที่เงินเหมยไม่เคย
เห็นหน้ามาก่อน เนื่องจากเงินชูเป็นสาวบ้านนอก ไม่คุ้นกับธรรมเนียมใดๆ จึง
ต้องเก็บตัวฝึกอบรมมารยาทเสียสองปี จึงจะตบแต่งเข้าวังอันอ่อนได้

เหตุการณ์นี้ทำให้ผู้เฒ่าเงินถึงกับล้มป่วยทันที ผู้เฒ่าอยากค้าน ยึด
อำนาจลูกเขย แต่น่าเสียดายที่ตลอดเวลาสิบกว่าปีที่เงินหรงชวนอยู่ด้วย เขา
ไวใจอีกฝ่ายมาก ไม่เพียงให้เป็นลูกเขย ยังสอนการทำกิจการ และให้อำนาจ
มากเกินไป เงินหรงชวนปรับเปลี่ยนไปในคฤหาสน์จนแทบไม่มีใครเป็นพวก
ของผู้เฒ่าเงิน

ขณะเดียวกัน อันอ่อนก็ใช้อำนาจของตนข่ม กลับผิดเป็นถูก ด้วยอดีต
ฮ่องเต้นั้นสวรรคตแล้วฮ่องเต้องค์ใหม่ก็หาได้มีสายสัมพันธ์กับผู้เฒ่าเงิน
เงินชูใช้แซ่ตามบิดาว่าเงิน ก็ถือว่าทำตามราชโองการครั้งเก่าแล้ว อีกทั้งฮ่องเต้

ยังเห็นใจโอรส หากอันต้องแต่งกับหญิงอัปลักษณ์ที่ไม่ได้รัก ทั้งชีวิตคงจะ
ไม่มีความสุข จึงเมินต่อความเป็นจริงเสีย

ผู้เฒ่ากับหลานสาวทำอะไรไม่ได้ ได้แต่มองดูวาสนาตระกูลเงินกลับ
กลายเป็นของผู้อื่นไปต่อหน้าต่อตา

หลังกำหนดการแต่งงานของอันอ่องกับเงินชู เงินทรงชวนกับรับนางหวัง
เงินชู และบุตรชายนามว่าเงินเซียง เข้ามาในคฤหาสน์ตระกูลเงินอย่างโอ่อ่า
และบังคับส่งผู้เฒ่าเงินกับเงินเหมยไปอยู่วัด เพื่อสวดภาวนาให้ใจสงบอย่าง
เจียบๆ

ผู้เฒ่าเงินเสียใจที่คนที่เชื่อใจรักใคร่บุตรชายทำกับตนได้ถึงเพียงนี้
ภายหลังบ่าวที่ยังซื่อสัตย์ได้ลอบกระซิบกับเงินเหมยว่า บิดากับมารดา
ของนางลักลอบมีความสัมพันธ์กันจนเกิดเรื่อง เมื่อไม่กลายเป็นเรือ ทำให้
ผู้เฒ่าเงินต้องจัดงานแต่งงานให้พวกเขา ก่อนจะสืบประวัติของบิดานางให้ดี

ผู้เฒ่าเงินรู้ว่าอีกไม่นานก็ถึงวาระของตน ตอนที่อยู่ในวัดได้ลอบ
กระซิบบางอย่างกับเงินเหมย

“เหมยเออร์ นี่คือนกที่อดีตฮ่องเต้มอบให้ตา เจ้าจงเก็บเอาไว้ให้ดี อย่า
ให้คนแซ่หูได้ไปเป็นอันขาด!”

เงินเหมยรับหยกงดงามที่สลักคำว่า ‘อู่เงิน’ มา และแอบเก็บเอาไว้กับ
ตัว นางฉลาดพอจะไม่ให้ใครรู้ว่าตนเก็บรักษาหยกชิ้นนี้ไว้

วาระสุดท้ายของผู้เฒ่าเงินมาถึง ชายชราได้แต่พึมพำอย่างเจ็บปวด

“ข้าไม่น่าเลย... ไม่น่าเลย...”

ผู้เฒ่าเสียใจจนตาย

การจากไปของผู้เฒ่าเงินทำให้เงินเหมยคล้อยลอยคว้างอยู่ในทะเล รู้สึก
มืดแปดด้านไปหมด นางและเสี่ยวฉวย สาวใช้คนสนิทเดินทางกลับคฤหาสน์
ตระกูลเงิน ขณะที่ครุ่นคิดอยู่นั้นเองว่าจะทวงทุกอย่างของตระกูลเงินกลับมา
อย่างไรดี รถม้าที่ส่งมารับพวกนางกลับไปชนกับรถม้าของขุนนางคนหนึ่ง

ขุนนางแซ่ง่งเป็นขุนนางกังฉินที่เลื่องชื่อเรื่องบ้าสตรีเป็นอย่างยิ่ง พบว่า

รถม้าเป็นรถม้าของคฤหาสน์คหบดี ก็เลยทำการบังคับพวกนางให้มายังजनแห่งนี้ มุ่งหวังในกายสาวของเงินเหมย แต่เมื่อเขากระซอกผ้าคลุมหน้าของนางออก และเห็นใบหน้าแท้จริงก็นึกถึงเงย จึงหันไปคว้าเสื้อฉายมาเป็นนางบำเรอแทน

ฐานะของเงินเหมยและเสื้อฉายกลับตาลปัตร บ่าวได้ขึ้นเป็นนาย นายกลายเป็นบ่าว เสื้อฉายที่อดทนต่อความเอาแต่ใจและคอยประจบเอาใจเงินเหมยมาโดยตลอดได้เวลาเอาคืน

“เมื่อก่อน... พอคุณหนูไม่ได้ตั้งใจก็ทำเช่นนี้กับข้ามิใช่หรือเจ้าคะ”

เสื้อฉายถามหลังจากที่สั่งโบยเงินเหมยด้วยความสะอึกใจ

“ข้าอาจจะตบตีเจ้า แต่ไม่เคย... ไม่เคยโบยเจ้า”

เงินเหมยอาจจะเคยเอาแต่ใจ ทว่านางไม่เคยสั่งให้โบยบ่าวรับใช้มาก่อน นางยอมรับว่านางอารมณ์ร้อน พอได้ยินคนกล่าวถึงใบหน้าของนาง นางจะโกรธจนเข้าไปตบตีพวกเขา แต่ไม่ถึงกับว่าคำสั่งโบยบ่าวไพร่

เสื้อฉายแต่งกายงดงาม เดินมาตรงหน้านางที่ถูกจับให้สวมชุดเก่า ซอมซ่อ แล้วกล่าว

“ตอนนี้เจ้าเป็นบ่าว ข้าเป็นนาย ข้าจะทำอะไรกับเจ้าก็ได้ นั่งหญิงอัปลักษณ์!”

เงินเหมยไม่เคยลืมความรู้สึกนั้น ยามตกลงจากที่สูง เจ็บร้าวถึงหัวใจ เสื้อฉายนั้นอาจจะได้รับความโปรดปรานชั่วขณะ แต่ขุนนางแซ่ถ่งคนนั้นเป็นคนบ้าสติ เพียงครู่เดียวเขาก็เบื่อหน่าย และยังมีสาวใช้อัปลักษณ์อยู่ในเรือนของนางบำเรอคนใหม่ ขุนนางผู้นั้นก็ยังไม่อยากจะมาเหยียบเรือนด้วยระคายคายสา

เสื้อฉายแค้นเสียยิ่งกว่าแค้น ชั่วชีวิตเพิ่งจะมีตอนที่นางได้แตะต้องของสวยงาม แต่เงินเหมยกลับทำมันพัง จึงไปประจบเอาใจอนุภรรยาคนอื่น รับมอบงานล้างกระโถนมาให้เงินเหมยทำแต่เพียงผู้เดียว

จากแค้นเป็นเจ็บ จากเจ็บเป็นเศร้า จากเศร้าเป็นความด้านชา

เงินเหมยเริ่มยอมรับชะตากรรมของตนเอง ที่นางยังรักษาความบริสุทธิ์
 ของตนเองไว้ได้ก็นับว่าดีมากแล้ว นางมิใช่คนโง่เขลา มองออกว่าหากขุนนาง
 แซ่ถ่งคนนั้นถูกทางการจับกุม คนทั้งตระกูลจะต้องมีอันเป็นไป กลายเป็นว่า
 เช่นนี้อาจจะดีกว่า ลักวันนางจะหาทางออกจากจวนนี้ไป และกลับไปทวงความ
 ยุติธรรมที่ตระกูลเงินอีกครั้ง

เงินเหมยหยิบหยกของท่านตาขึ้นมา พลังคิดอย่างมีความหวังว่าจะ
 ต้องมีหนทางเข้าสักวัน

วันนี้เงินเหมยยังคงเข้าไปขออาหารในครัวจากสาวใช้เพียงคนเดียว
 ที่เป็นมิตรกับนาง สาวใช้คนนั้นเป็นเด็กหญิงอายุสิบสองหนาว มีนามว่า
 ‘อิงเออร์’ นางไม่ใช่เด็กที่มีแววว่ายามโตจะหน้าตาดีเลยสักนิด จึงไม่ถูกขุนนาง
 แซ่ถ่งคนนั้นเลี้ยงดูให้โตขึ้นมาเป็นอนุภรรยา พอเห็นเงินเหมยจึงรีบหยิบ
 หมั้นโถว ผักต้ม และผักดองให้

“พี่สาวจะไปกินข้าวคนเดียวอีกแล้วหรือ มากินกับพวกเราเถอะ ข้าไม่
 กลัวท่านหรอก” อิงเออร์เอ่ยพร้อมรอยยิ้ม ใบหน้าที่เต็มไปด้วยกระสงี่ยมให้
 เงินเหมย แลดูจริงใจยิ่งนัก

เงินเหมยส่ายหน้า บอกด้วยเสียงอ่อนโยน “พี่กินคนเดียวดีกว่า”

มาอยู่ที่นี่สองเดือน ความเจ้าอารมณ์ของเงินเหมยหายไปหมดแล้ว
 กลายเป็นคนสุขุมหนักแน่นคนหนึ่งเพราะสถานการณ์บังคับ

นางรับเอาอาหารในส่วนของตนเอง เดินไปยังท้ายจวนอย่างลับๆ ล่อๆ
 พอถึงเรือนไม้หลังเล็กที่ใช้สำหรับช่างโกโทษ จึงเลียนแบบเสียงแมว ไม่นาน
 คนที่อยู่ด้านในนั้นก็ป็นขึ้นมามองนางจากลูกกรง

เงินเหมยยิ้มให้เสี่ยวเหลยที่มีอายุสิบหนว เขาเอาห่ออาหารของตนโยน
 ออกมา เงินเหมยรับแล้วใช้กระดาดที่เหมือนกับที่ใช้ห่ออาหารของเสี่ยวเหลย
 ห่ออาหารของตน เขย่งกายยัดมันเข้าไปทางซี่กรง เด็กชายรับมาเปิดออก กิน
 อย่างมูมมามด้วยความหิว ขณะที่เงินเหมยทรุดตัวลงนั่งหันหลังชนฝากระดาน

ดังเดิม เปิดห่อกระดาษของตนเอง

ในอาหารนี้เจือด้วยยาทำลายวรยุทธ์ ทว่าเงินเหมยเป็นสตรีไม่มีวรยุทธ์ มันจึงไม่มีผลกับนาง กระนั้นยาพิษก็ยังคงเป็นยาพิษ นางจึงกินเพียงครึ่งหนึ่ง นางครุ่นคิดว่าวันหน้านางคงจะไม่สามารถฝึกรยุทธ์ได้เพราะเหตุนี้ แต่ไม่เป็นไร เพราะหากเทียบกับบุรุษแล้ว ความร้ายแรงนั้นแตกต่างกันมาก เสี่ยวเหลยเป็นคนน่ารัก นางไม่ยอมให้เขาหมอดอนาคตด้วยเรื่องนี้

“เสี่ยวฮวา วันนี้เป็นเช่นไรบ้าง”

เงินเหมยยิ้ม และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ให้เขาฟังด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เหมือนเล่านิทานให้เด็กเล็กฟัง

เสี่ยวเหลยนั้นถูกจับมาจากที่ไหนสักแห่ง เงินเหมยคิดว่าเด็กชายคนนั้นจะต้องเป็นคนสูงศักดิ์อย่างแน่นอน เด็กชายมีใบหน้าเกลี้ยงเกลา รูปร่างมั่งคั่ง และคาดว่าวันหน้าคงจะร่ำรวยยิ่งขึ้นไปอีก เขาเคยเรียนวรยุทธ์ แปลว่า จะต้องเป็นลูกขุนนางใหญ่สักคน และที่สำคัญ... เขาฉลาดมาก เขารู้ว่าในอาหารของเขามียาพิษ จึงไม่ยอมกินอาหาร คราแรกเงินเหมยเดินมาพบที่นั่นเพราะหลงทาง และต้องการที่หลบฝน วันนั้นจึงได้เห็นมือเล็กๆ ยื่นออกมาร่อนน้ำฝน พอเสี่ยวเหลยได้ยินเสียงฟ้าผ่า เขาก็สะดุ้ง จากที่ป็นขึ้นมามาจนถึงหน้าต่าง ก็ตกลงไป นางจึงเอ่ยทักเขา

“อย่ากลัวเลย เสียงฟ้าผ่าไม่น่ากลัวเท่าใจคนหรอก”

เงินเหมยเรียกเขาว่าเสี่ยวเหลยที่แปลว่าสายฟ้าอ่อน พอเขาถามชื่อนาง นางก็บอกว่าชื่อของนางแปลว่าดอกกุหลาบ เขาเลยต้องตั้งเรียกนางว่าเสี่ยวฮวา พวกนางไม่ได้บอกชื่อจริงของกันและกัน เพราะกลัวว่าหากเขาและนางหลุดปาก จะต้องเกิดเรื่องเดือดร้อนกับทั้งสองฝ่ายอย่างแน่นอน

นางรู้ว่าเขาถูกจับตัวมา ส่วนเขาก็รู้ว่านางเป็นสาวใช้หน้าตาอัปลักษณ์เท่านั้น

“เสี่ยวฮวา เจ้าจะไม่ให้ข้าดูหน้าของเจ้าจริงๆ หรือ” เสี่ยวเหลยเอ่ยด้วยน้ำเสียงเจือความอดอ้อน วันนี้เขาก็ยังคงไม่ยอมลดละความพยายามในการ

ขออุบิหน้านาง

เงินเหมยยิ้ม กำลังจะปฏิเสธเหมือนอย่างเคย ในตอนนั้นกลับมีเสียงหนึ่งดังขึ้น

“หากเขาอยากเห็น ทำไมเจ้าจึงไม่ยอมให้เขาได้เห็นเล่า”

เสียงของชายฉกรรจ์ทำเอาเงินเหมยถึงกับสะดุ้ง นางหันไปเห็นคนผู้หนึ่งกำลังเดินตรงมาที่นาง เงินเหมยลุกและวิ่งหนีไปได้เพียงสิบก้าว ก็ถูกระชากรัดแขน ตบเข้าที่โบน้าอย่างแรงสองจาด

“นั่งสารเลว! ข้าก็คิดเอาไว้แล้วว่า ทำไมเจ้าเด็กเวอร์นั้นถึงมีเรี่ยวแรงมากขึ้นทุกวัน! แสนักใช้หรือไม่!”

ฝ่ามือแข็งตบหน้าของเงินเหมยอีกสองที เลี้ยวเลยที่อยู่ด้านในคุกร้องออกมาเสียงดัง

“หยุดนะ! อย่าทำนาง!”

“มานี้เลยนั่งตัวดี!”

ชายฉกรรจ์คนนั้นกระชากผมของเงินเหมย ก้าวไปทางห้องนั้น พอเขาเปิดประตูออกจึงเห็นห้องขนาดเล็ก มีเลี้ยวเลยถูกล่ามโซ่ที่ข้อเท้าเอาไว้ เด็กชายผวมมาจับลูกกรงที่กั้นระหว่างเขากับผู้มาเยือน เขาย่ออย่างแรง อยากจะให้มันหลุดออกใจจะขาดเมื่อเห็นเงินเหมยถูกทุบตี

“เจ้าอยากเห็นหน้าของนางมากนักใช้หรือไม่! อยากเห็นใช้หรือไม่!”

“ไม่! อย่า...!”

เงินเหมยครีträร้องด้วยความเจ็บ ฝ่าคลุ่มหน้าของนางถูกระชากออก เลี้ยวเลยถึงกับนั่งงันเมื่อเห็นโบน้าของสตรีที่เขาอยากจะเห็นนัก

โบน้านั้นเต็มไปด้วยดิ่งเนื้อตั้งแต่หน้าผาก โหนกแก้ม จมูก คาง จนถึงลำคอ ดิ่งเนื้อบ้างเป็นสีเนื้อ บ้างเป็นสีดำคล้ำ ดูโดยรวมแล้วอัปลักษณ์ยิ่งนัก เงินเหมยร้องไห้เสียงดังขณะที่ถูกข้อมจนเลือดคบบปาก นางขดตัวนอนคุดคู้ อยู่ที่พื้นห้อง ชายฉกรรจ์คนนั้นทำร้ายนางจนสาแก่ใจก็เอ่ยออกมาเสียงดัง

“สตรีอัปลักษณ์เช่นนี้ แม้แต่คนต่ำทราวมยังไม่อยากแตะต้องเลย!” เขา

ถ่มน้ำลายใส่ร่างของเด็กสาว “ชาตินี้ทั้งชาติ... เจ้าไม่มีวันได้แต่งงานหรอก!”

“ให้ข้าตายดีกว่าแต่งงานกับสตรีอัปลักษณ์เช่นเจ้า!”

“ท่านอ่องไม่ผิดหรอก ก็เจ้าสาวหน้าตาเช่นนี้ บุรุษใดจะอยากแต่งงานด้วย”

ราวกับได้ยินเสียงคำรามของอันอ่องในวันเช้าห้วงหอ เณินเหมยตัวลั่นเทิ้ม นางหลับตาลงอย่างเจ็บปวด

“หากข้ามีหน้าตาเช่นนี้ ตระกูลเณินก็คงไม่ต้อง...’ เณินเหมยเจ็บร้าวไปทั้งกาย ยิ่งกลั่นสะอื้นนางก็ยิ่งเจ็บไปทั่วทั้งตัว ขณะที่กำลังร่ำไห้เจ็บแค้นกับโชคชะตาที่ต้องเกิดมาเป็นคนอัปลักษณ์ เสี้ยวเหลยก็ส่งเสียงมาเบาๆ

“เสี้ยวฮวา...”

เณินเหมยยกมือขึ้นปิดใบหน้า อยากจะออกจากห้องไป แต่ห้องนั้นกลับลงดาลซึ่งพวกนางเอาไว้อยู่เสียแล้ว เณินเหมยเลยได้แต่หันหลังให้อีกฝ่าย เสี้ยวเหลยรู้ว่านางอับอาย เขารอจนไหล่อบบางนั้นหยุดลั่น จึงเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนอีกครั้ง

“เสี้ยวฮวา...”

“เจ้าเห็นแล้วว่าข้าอัปลักษณ์แค่ไหน” เณินเหมยก้มหน้า น้ำเสียงของเสี้ยวเหลยเต็มไปด้วยความเห็นใจ นางจึงพรั่งพรูความอึดอัดที่เก็บไว้ในใจ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าเคยแต่งงาน แต่พอเจ้าบ่าวเห็นหน้าข้า เขาก็ไล่ข้าออกจากห้องหอ และแต่งงานกับ... พี่สาวของข้าแทน!”

“...”

“เขาพูดถูก ชาตินี้... ข้าคงไม่ได้แต่งงาน”

“ไม่จริงหรอก!” เสี้ยวเหลยตะโกนเสียงดัง “เจ้า... ถึงเจ้าจะไม่แต่งงานแล้วอย่างไร เอ่อ... หน้าตาของเจ้าก็ไม่ได้แย่มากขนาดนั้น มีคนเคยบอกข้าว่าสิ่งที่สำคัญที่สุดมิใช่รูปลักษณ์ แต่เป็นภายในต่างหาก! เจ้าช่วยข้าเอาไว้ เจ้ามีน้ำใจมาก ลักวันเจ้าจะได้สิ่งดีๆ ตอบแทน!”

เณินเหมยได้ยินเช่นนั้นก็ยังชอกช้ำ เด็กคนนี้ช่างไม่มีวาทศิลป์ ตอกย้ำ

ว่านางรูปไม่งาม แต่มีดีที่จิตใจ ยิ่งประโยคที่ว่า ‘หน้าตาของเจ้าก็ได้ไฉ่แย่มากขนาดนั้น’ ฟังออกเลยว่าเขากัดฟันเพื่อเอ่ยมันออกมา เงินเหมยกัดฟันตอบ

“ขอบคุณ”

เมื่อได้ยินเสียงของนาง เสี่ยวเหลยก็กลืนกลืนทำอะไรไม่ถูก เขามองแผ่นหลังบอบบางของนาง ครูหนึ่งจึงเอ่ยออกมาเสียงดัง

“เช่นนั้นแต่ให้ข้า!”

เงินเหมยชะงัก หลงลืมความเจ็บช้ำขณะ นางหันไปมองก็เห็นเด็กชายผงะเล็กน้อย แต่ดวงตากลับฉายแววมุ่งมั่นขึ้นมาอีกครั้ง

“แต่ให้ข้า” เขาตอบตนเอง “ข้าจะรับเจ้าเป็นเจ้าสาวเอง”

เงินเหมยมูมปากกระตุก เอ่ยอะไรไม่ออกอยู่เป็นนาน

ความอดทนของเด็กชายอายุสิบหนวจะมีสักเท่าไร ครั้นเห็นนางมองเขาด้วยแววตาล้ำล้นกำลังมองสิ่งแปลกประหลาด ใบหน้าของเขาก็แดงเถือกอย่างไม่อาจควบคุม

“ไม่เชื่อหรือ” เสี่ยวเหลยถามนาง ก่อนคว้าเอาสิ่งที่อยู่ในอกเสื้อออกมา

เสื้อผ้าของเสี่ยวเหลยเป็นเสื้อผ้าชั้นดี ทว่าเขาสวมมานานจึงหมักหมมเต็มทน เสี่ยวเหลยหยิบเอาหยกชิ้นหนึ่งออกมา จากนั้นก็หักมันออกเป็นสองส่วน ยื่นส่วนหนึ่งออกมาจากกรงขัง

“นี่คือของหมั้นจากข้า”

ใบหน้าดงามราวกับหยกแทบจะหยุดเลือดออกมาได้ เงินเหมยคลานมารับมัน หยกนั้นเนื้อเย็น ทำให้นางรู้ว่านี่คือของวิเศษ

ของวิเศษนั้นหมายถึงของที่มีความพิเศษโดยเฉพาะ เงินเหมยมองเสี่ยวเหลยเพื่อถามว่าหยกนี้วิเศษเช่นไร หักครึ่งเช่นนี้จะยังเอาไปใช้ทำอะไรได้อีก

“ความพิเศษของหยกนี้ก็คือ หากนำมาประกบกัน มันจะต่อได้เหมือนเดิม” เสี่ยวเหลยอธิบาย ยื่นหยกมาประกบกับหยกของเงินเหมย พอเห็นว่ามันต่อติดกันจริงๆ เสี่ยวเหลยก็หักซ้ำอีกครั้งแล้วบอก “ข้ารู้ว่าข้าควรจะมีของที่มีค่ามากกว่านี้ แต่...” เขาเกาศีรษะอย่างอับจนปัญญา “ข้าไม่มีอะไรจะ

ให้เจ้าอีก”

เงินเหมยรู้ว่ามันช่างน่าขัน คำสัญญาแบบเด็กๆ เช่นนี้อาจจะไม่มีวันเป็นจริงได้ ทว่าดวงตาของนางกลับร้อนผ่าวขึ้นมาเมื่อมองใบหน้าเล็กๆ แต่จริงจังนั้น

“ข้าจะแต่งให้เจ้า” เงินเหมยเอ่ย นางยิ้มออกมาพละกุ่มมือของเขาเอาไว้ “ขอบคุณ วันนี้... เจ้าทำให้ข้ามีความสุขมาก”

ไม่ใช่ของล้ำค่าที่ท่านตาของนางนำมาเอาใจ

ไม่ใช่คำยกยอปอปั้นที่เลี้ยวฉายสรรหามาเอ่ยให้นางฟัง

แต่เป็นคำสัญญาแบบเด็กๆ และหยกเพียงครั้งเดียวที่เงินเหมยได้รับยามที่ชีวิตตกต่ำที่สุด

เงินเหมยคิดอะไรได้บางอย่าง จึงเอาหยกของท่านตาของตนออกมากล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เสียหลาย ข้า... ในยามนี้เองก็ไม่มีของล้ำค่าอะไรให้เจ้ามากมาย หยกนี้เป็นของท่านตา ข้าให้เจ้าไม่ได้ แต่ผู้ที่ติดกับหยกนี้เป็นของดีเช่นเดียวกัน เป็นด้ายแดงที่ไม่มีวันขาด ข้า... ยกให้เจ้า”

เสียหลายมองผู้หญิงสีแดงที่ยืนมาตรงหน้าเขา มองรอยยิ้มของเงินเหมยที่งดงามจับใจ งดงามยิ่งกว่ารอยยิ้มของคนงามที่ไม่มีความจริงใจ พวกนั้นเสียอีก เขารับมันมาผูกติดกับหยกอีกครั้งหนึ่งที่เหลือของตนเอง จากนั้นก็ยื่นพู่ห้อยหยกของตนให้นางเอาไว้ใช้แทนของเก่า เด็กชายหน้าแดงกำกระแอมเบาๆ

“เสียฮวา ข้า... ไม่รู้ว่าจากนี้จะเป็นเช่นไร ในเมื่อข้าตัดสินใจจะแต่งงานกับเจ้าแล้ว ไม่รู้... เราเข้าพิธีกันเถอะ”

เงินเหมยสะท้าน เร่งสายหน้า “ไม่เอาหรอก แค่อยอมรับปากจะแต่งงานกับข้า ข้าก็ดีใจมากแล้ว” เสียหลายยังเด็กเกินไป เด็กมักใจร้อน ดูตัวอย่างจากนางได้ ไม่ได้คิดหน้าคิดหลังให้ดี ดังนั้นวันนี้จึงต้องมานั่งเสียใจ

เงินเหมยกล่าวอย่างรู้ตัวดี “ข้ารู้ตัวดีว่าข้าอัปลักษณ์มาก ข้ารับไว้เท่านั้น

ก็ดีมาแล้ว หากวันหน้า... วันหน้าเจ้าพบเจอคนหน้าตาต่างดงาม เจ้าก็แต่งงานกับเขาเถิด”

“เจ้าเห็นว่าข้าเป็นชายที่ไม่มีสัจจะหรือ” เสี่ยวเหลยถามพลางขยับตัวคุกเข่า “มาเถิด”

เงินเหมยเห็นมือที่ยื่นมาตรงหน้าตนก็ลังเลเล็กน้อย ก่อนจะวางมือลงบนฝ่ามือน้อยๆ นั้น แล้วคิดในใจว่าถึงจะเป็นชั่วขณะก็ยังดี วันหน้าเสี่ยวเหลยอาจจะไปแต่งงานกับคนอื่น แต่นางก็ไม่เสียใจแล้ว

“หนึ่ง... คำนับฟ้าดิน”

“สอง... คำนับบิดามารดา”

“สาม... สามีภรรยาคำนับซึ่งกันและกัน”

เสียงของเสี่ยวเหลยดังกังวานในห้องนั้น เงินเหมยยิ้มมุมปาก น้ำตาหยาดหยดอย่างไม่อาจห้าม

เอาเถิด พวกนางล้วนถูกคนใจโหดชิงเอาไว้ ไม่แน่ว่าวันพรุ่งนี้นางกับเสี่ยวเหลยอาจจะตายจากไป วันนี้นางได้แต่งให้บุรุษที่ต้องการแต่งงานกับนาง ทั้งที่เขาเห็นว่านางอัปลักษณ์เพียงใด เเท่านี้ก็เพียงพอ

แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงเด็กอายุสิบหนวกก็ตาม

หนึ่ง

เงินเหมยอดทนต่อความเจ็บปวดที่ถูกเครื่องทรมานบีบกระดูก แต่
กระนั้นเมื่อชายฉกรรจ์ตะคอกสั่งเลี้ยวเลย

“เจ้าจะบอกหรือไม่ว่าของชิ้นนั้นอยู่ที่ไหน!”

เลี้ยวเลยมองนางด้วยดวงตาแดงก่ำ เงินเหมยร้องออกมา

“อย่าบอกเขานะ! เจ้าบอกพวกเขาเมื่อไร! พวกเขาจะฆ่าเราทันที!”

“นั่งอัมปลั๊กชั่นนี่!”

ชายฉกรรจ์หัวเสียยิ่งนัก จึงหันมาชักหน้าของเงินเหมยอย่างแรง หลัง
จากที่ชีวิตผกผัน เงินเหมยถูกทำร้ายมาหลายครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่ร้ายแรง
ที่สุด นางรู้สึกอยากจะทำให้มันจบลงเสียที อยากจะพ้นจากความทรมาน แต่สติ
ก็ยังย้ำเตือนให้นางตระหนักว่า หากนางยอมปล่อยให้เลี้ยวเลยบอกถึงที่ซ่อน
ของที่นั่งไม่รู้ว่ามีคืออะไร เมื่อคนพวกนี้ได้สิ่งที่ต้องการแล้ว ย่อมสังหารนาง
กับเลี้ยวเลยทิ้งทันที

หลังจากถูกทรมานจนแทบสิ้นสติ พวกคนใจโหดก็ทิ้งนางเอาไว้เช่นนั้น
เลี้ยวเลยเกาะกรงขัง จ้องมองนางด้วยดวงตาแดงก่ำ เงินเหมยพยายามมอง
เขา นางรู้สึกว่านางคุ้นเคยกับดวงตาเช่นนั้น

ดวงตาค้างแค้นของผู้ที่ไม่สามารถทำอะไรได้

เงินเหมยออกแรง คลานไปใกล้ลูกกรง กล่าวเสียงสั่นเล็กน้อยเพราะความเจ็บปวด “เจ้าเก่งมาก...”

เสียวเหลยน้ำตาไหล ถามเสียงสั่นเครือ “เจ้าเจ็บหรือไม่”

“เจ็บสิ แต่คงตายไปแล้วหากเจ้าบอกคนพวกนั้น เจ้า... ช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ขอขอบคุณ” นางต้องตอกย้ำเข้าไว้ว่า การที่เด็กชายรักษาความลับได้นั้นสำคัญขนาดไหน

เสียวเหลยเข้าใจความคิดเด็กสาว น้ำตาของเขาไหลริน เงินเหมยอยากจะถามเขาว่าของที่พวกนั้นต้องการคืออะไร แต่นางเจ็บจนทนไม่ไหวแล้ว ดวงตาของเด็กสาวค่อยๆ ปิดลง

เสียวเหลยมองไปยังมือที่ยับเย็นแดงไปด้วยเลือดของเด็กสาวที่สลับไปแล้ว เขาเอื้อมมือไป อยากจะกอบกุ่มมันเอาไว้อย่างทะนุถนอม แต่เกรงว่าอีกฝ่ายจะเจ็บปวด จึงได้แต่ขดตัวนอนบนพื้นเย็น พยายามจ้องมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยสิ่งนั้นอย่างตั้งใจ

เงินเหมยตื่นขึ้นมาตอนกลางคืนเพราะได้ยินเสียงเรียกเบาๆ จาก
ด้านนอก

“พี่สาว พี่สาวอยู่หรือไม่”

“อิงเออร์หรือ...” นางนึกถึงเด็กหญิงตัวน้อยไร้เดียงสาที่ห้องครัว

อิงเออร์อาศัยช่องว่างระหว่างประตูกับพื้นส่งของบางอย่างเข้ามา นางเอ่ยอย่างตั้งใจ “พี่สาว ท่านฟังข้าให้ทีนะ พวกเขาพูดกันว่า ก่อนวันพรุ่งพวกเขาจะสังหารท่านและนักโทษที่อยู่ในคุกแล้ว ไม่ว่าตอนนี้พวกเขาอาจจะมาแล้ว ท่านจะต้องรีบหนี ข้า... ข้าช่วยท่านได้เท่านี้”

เงินเหมยมองกุญแจโลหะเย็นเฉียบก็สะท้อนใจไปทั้งใจ “แล้วเจ้าล่ะ พวกเขารู้ว่าเจ้า...”

“ข้าไม่เป็นไรหรอก พี่สาวอย่าห่วงเลย รีบหนีไปเถอะ” อิงเออร์เอ่ยจบ

เงาเล็กๆ ของนางก็หายไป

เงินเหมยผืนขยับกายที่เจ็บแล้วลุกขึ้น รีบไขกุญแจห้องซัง เสี่ยวเหลยออกมาได้ เขาโคจรพลังเพื่อเปิดประตูไปแล้วรีบพุงนางออกไป

เงินเหมยเป็นห่วงอิงเออร์ เด็กหญิงคนนั้นเสี่ยงขโมยกุญแจมาให้นาง ดังนั้นจึงตั้งปณิธานไว้ในใจว่านางจะต้องหนีออกไปแล้วตามคนมาช่วยอิงเออร์ให้ได้ เงินเหมยพยายามข่มความเจ็บปวดที่ถูกบีบกระดูก รีบพาเสี่ยวเหลยที่ไม่รู้ทางไปยังทางออกด้านหลัง ตอนนั้นมีเสียงคนดังโหวกเหวกขึ้นมา เงินเหมยจึงรีบคว้าเสี่ยวเหลยไปแอบตรงพุ่มไม้

‘สวรรค์! คนเยอะถึงเพียงนี้เชียว!’

เงินเหมยอุทานเมื่อเห็นคนพลุกพล่านที่ส่องสว่างในยามกลางคืน

“หาให้เจอ! หากเจ้าเด็กบ้านนั้นหนีไปได้จะต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่!”

เสียงสั่งการของคนที่ทำร้ายเงินเหมยดังขึ้น เด็กสาวมองเสี่ยวเหลยที่กักริมฝีปากแน่น ในใจนางครุ่นคิดว่าเด็กคนนี้คงมีค่ามากสำหรับพวกเขา หากเสี่ยวเหลยหนีไปได้ ไม่น่ว่าคำพูดของเขาคงจะมีน้ำหนักมากกว่าคำพูดของเด็กสาวจากตระกูลคหบดีอย่างนางก็ได้ เมื่อคิดให้ถี่ถ้วน นางจึงจับตัวเสี่ยวเหลยเอาไว้แล้วเอ่ย

“เสี่ยวเหลย ถอดเสื้อมา”

เสี่ยวเหลยทำหน้างุนงง เงินเหมยต้องกดเสียงต่ำขณะเอ่ยอย่างจริงจังอีกครั้ง

“ข้าบอกให้เจ้าถอดเสื้อมา!”

เสี่ยวเหลยถอดเสื้อให้นาง เงินเหมยคว้ามั่นแล้วคลานไปหาหุ่นฟางเก่าๆ ที่ถูกทิ้งเอาไว้แถวนั้น สวมเสื้อให้มันขณะกล่าว

“เจ้าจำเอาไว้นะ พอพวกมันไปแล้ว ให้วิ่งตรงไปทางปลายน้ำ ที่นั่นมีรูเล็กๆ ตรงกำแพง หากเจ้าลอดหนีออกไปได้ก็อย่าหันกลับมาเชียว”

“เสี่ยวฮวา เจ้ากำลังจะทำอะไร” เสี่ยวเหลยหน้าขาวซีด

“ข้าจะล่อพวกมันให้เจ้าเอง!”

เงินเหมยตอบแทนโดยการกดร่างของเขาลงกับพื้น อุ้มหุ่นฟางขึ้นมา พร้อมวิ่งตรงไปทางภูเขา

ทันทีที่เงินเหมยหยดกายลุกขึ้นจากหลังพุ่มไม้ คนของขุนนางแซ่ถ่ง ก็ส่งเสียงอะอะโวยวายพร้อมทั้งชี้มาที่นาง พริบตาเดียวชายฉกรรจ์ที่มีวรยุทธ์ หลายสิบคนก็วิ่งตามนางมา

ขุนนางแซ่ถ่งปลุกจวนไว้มากเกือบถึงยอดเขา เขาร่ำรวยขนาดซื้อที่ดิน ได้มากมาย เงินเหมยแอบคิดว่าเขาอาจจะซื้อที่ดินนี้อย่างลับๆ และที่ขุนนาง แซ่ถ่งย้ายมาอยู่ที่นี่เพื่อทำการลับบางอย่าง จึงไม่มีเวลาสำหรับสำรวจสถานที่ ให้ดี

แต่นับจากเงินเหมยมาอยู่ที่นี่ นางคิดหลบหนีหลายครั้ง และมักอาศัย ช่วงเวลาที่เสี่ยวฉายปรณิบัติขุนนางแซ่ถ่งแอบไปสำรวจที่ต่างๆ ก็พบว่ากำแพง ด้านหนึ่งมีรูโหว่ สามารถลอดหนีไปได้ แต่ตัวนางใหญ่เกินไป ภายหลังเสี่ยวฉาย ไม่ได้ปรณิบัติขุนนางแซ่ถ่งบ่อยครั้งอีกต่อไป จึงมักเรียกนางไปรับใช้เป็นประจำ เงินเหมยเลยไม่มีโอกาสไปยังรูที่กำแพงนั้นอีก

ตอนนี้นางกำลังวิ่งหนีเหล่าคนของขุนนางแซ่ถ่งไปให้ห่างจากรูนั้น และได้แต่วาดหวังว่าเสี่ยวฉายจะหนีไปได้ แล้วตามคนมาช่วยเหลือนาง

เงินเหมยอาศัยว่าตนนั้นเคยสำรวจเส้นทางแถวนี้ นางมีความจำดี จึง ได้อุ้มหุ่นฟางไปอย่างมีเป้าหมาย แต่อีกฝ่ายก็มีจำนวนมาก พวกเขาจะจับ เส้นทางยิ่งกว่านาง ไม่นานเงินเหมยก็ถูกต้อนมาอยู่ตรงริมผา

ครั้นผู้อื่นใช้แสงจากคบเพลิงส่องให้ชัดเจน ก็เห็นว่าสิ่งที่เงินเหมยอุ้ม อยู่ นั้นเป็นเพียงหุ่นฟาง ชายฉกรรจ์ที่ซ้อมเงินเหมยถึงกับสยด ปราดเข้าไปชก หน้าเด็กสาวอย่างแรง

เงินเหมยล้มลงตามแรงชก นางเห็นหุ่นฟางถูกเตะกระเด็นตกเหว ไม่นานฝ่าเท้าหนักก็กระทบลงมาที่ใบหน้าของนางตามด้วยกำปั้น นางถูกซ้อม อย่างรุนแรงจนน่ากลัวว่ากระดูกจะหัก เด็กสาวกระอักเลือดออกมา บอบช้ำ ภายใแสงสนส่าหัส

“นางตัวดี เจ้าอยากตายนักใช้หรือไม่! ชอบเล่าเรื่องมากนักใช้หรือไม่!”

เงินเหมยยกมือของตนขึ้นจับมือที่กระซกพึมพำของนางพร้อมกริธร้องอย่างเจ็บปวด ตอนนั้นชายฉกรรจ์คนเดิมที่กระซกพึมพำของนางอยู่ซะกักค้ำ ด้านล่างหุบเขานั้นมีแสงไฟมากมาย เหมือนจะเป็นกลุ่มคนจำนวนมากมุ่งหน้าตรงมายังหุบเขา

“ทหารมา!” เมื่อเห็นปฏิกริยาของชายโหดคนนั้น เงินเหมยก็เกิดความยินดี เหมือนว่าทุกคนที่นี่จะนึกกลัว ให้นางเดาก็คิดว่าน่าจะเป็นทหารกำลังมาจับขุนนางแน่ถ้ง มิเช่นนั้นคนของเขาจะร้อนรนถึงเพียงนี้ได้ได้อย่างไร

“หัวหน้า พวกเราต้องรีบหนีแล้ว!” ชายหนุ่มหน้าตาเกลี้ยงเกลาคนหนึ่งตะโกนบอก

ใบหน้าคนถูกบอกดำทะมึนไปทันที เขาตัวดำตามองเงินเหมยที่อยู่ใกล้มือ พร้อมกับทวาดตา “เป็นเพราะเจ้าคนเดียว!” เขาย่อมได้ว่าเงินเหมยนั้นเป็นผู้ส่งสารขอความช่วยเหลือออกไป

ชายฉกรรจ์โยนเงินเหมยไปที่ริมผา ก่อนดึงดาบออกมาจากข้างเอวหมายจะเสือกดาบใส่ร่างเล็กของเด็กสาว เงินเหมยเห็นเช่นนั้นก็กริธร้องเสียงดังตอนที่ดาบกำลังจะพุ่งมาทางร่างของนาง แต่ในตอนนั้นก็ไม่มีใครบางคนร้องตะโกน

“หยุดนะ!”

ทุกคนหันไปมองต้นเสียงทันที เงินเหมยหน้าขาวซีดเมื่อเห็นเลี้ยวเหลยเด็กชายไปหาไม้ดั้นมาจากไหนไม่รู้ เขาเอามีดจ่อคอของตนพร้อมทวาด

“ปล่อยนาง!”

หัวหน้าคนโหดทำท่าหัวเสีย ทันหลังจะไปจัดการกับเงินเหมยต่อ แต่ชายหนุ่มหน้าตาเกลี้ยงเกลากลับรีบเข้ามาจับมือของเขเอาไว้พลางกล่าว “เราจะให้เขาตายไม่ได้ นายท่านยัง...!”

คำพูดต่อๆ มาเงินเหมยไม่อาจได้ยิน ในตอนนั้นเลี้ยวเหลยเร่งเดินมาทางนาง พร้อมทั้งคอยระแวดระวังภัยเอาไว้ด้วย เงินเหมยก็ดิ้นมือปากข่ม

ความเจ็บ ก่อนร้องถาม

“เจ้าทำอะไร”

“มีสามที่ไหนทั้งภรรยาของตัวเองล่ะ!” เสี่ยวเหลยถามกลับอย่างดูดนพอเห็นสภาพของเงินเหมย เสียงของเขาก็อ่อนลง “เจ้า... ไม่เป็นไรนะ”

เงินเหมยก้มหน้ากายเล็ดออกมากองใหญ่เป็นคำตอบ พองยหน้าขึ้นมาก็ร้อง “ระวัง!”

เสี่ยวเหลยมัวแต่ห่วงความปลอดภัยของนาง ทำให้ชายคนหนึ่งฉวยโอกาสคว้าเขาแล้วแย่งมิดไปได้ เสี่ยวเหลยอาจจะเคยฝึกวรยุทธ์ และเพราะความช่วยเหลือจากเงินเหมย ทำให้เขามีเรี่ยวแรงเหลือบ้าง แต่เขายังเด็กเกินไปที่จะสู้กับผู้ใหญ่ ยิ่งผู้ใหญ่หลายคนพุ่งตัวมาแย่งมิดและจับกุมเขาเอาไว้ เสี่ยวเหลยก็โดนกดลงกับพื้น ขณะที่หัวหน้าของเหล่าคนโหดเดินมายังเงินเหมย

เงินเหมยเห็นสายตาของชายถือดาบ ความกลัวตายทำให้นางถอยไปชิดติดริมฝา เมื่อถอยจนไม่สามารถถอยได้อีก เสี่ยวเหลยก็ร้องตะโกนเสียงดัง

“หยุดนะ! อย่ายุ่งกับนาง!” เขาถูกชายคนหนึ่งจับตัวเอาไว้แน่น

เงินเหมยรู้ชะตากรรมของตนเอง เด็กสาวอดที่จะรู้สึกเจ็บปวดและหวาดกลัวจนดวงตาแดงก่ำไม่ได้ แต่เมื่อมองไปยังเสี่ยวเหลย นางก็เห็นเด็กชายกำลังดิ้นรนเพื่อช่วยชีวิตตนเอง เงินเหมยจึงอดยิ้มให้เขาไม่ได้

“ไม่เป็นไร ไม่ใช่ความผิดของเจ้า...”

ได้ตายโดยมีคนที่หนึ่งที่ไม่ทอดทิ้งนางแม้นางจะอับลัษณ์ ชั่วขณะหนึ่งเงินเหมยก็รู้สึกเหมือนในใจจะปล่อยวางได้

ดาบคมแทงเข้ามาที่กลางร่างแล้วกระชากออก นั่นคือความเจ็บปวดที่สุดในชีวิต เงินเหมยโดนแรงดาบนั้นทำให้ตกผา ขณะที่เสี่ยวเหลยรวบรวมร่างกายสลัดหลุดจากฝ่ามือที่จับกุมเขาแน่น แล้วพุ่งตัวไปยื่นมือเพื่อช่วยเหลือเด็กสาว

ปลายนิ้วของพวกเขาสัมผัสกัน แต่ก็ไม้อาจจับและดึงนางขึ้นมาได้

พอเห็นดวงตาของคนที่ตกลงไป เด็กชายก็ตัวเย็นวาบไปทั้งกาย
ตอนที่เขาหิวโหย มีนางที่หยิบยื่นอาหารให้อย่างจริงใจ
ตอนที่เขาเจ็บปวด มีนางที่แอบขโมยยามมาให้
ตอนที่เขาสูญเสียความหวัง ก็มีถ้อยคำของนางปลอบประโลม
เป็นนางที่ช่วยชีวิตเขาครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่ตอนนี้ไม่มีนางแล้ว

เด็กชายนั่งค้างอยู่ในที่นั่น ด้านล่างคือป่าเขาและความมืดมิดที่ทำให้
เขาไม่อาจเห็นชะตากรรมของเลี้ยวขวาของเขาได้ เด็กชายตัวลั่นทึ่ม ในตอนนั้น
หัวหน้าคนโหนดยกผ้าขึ้นเช็ดตาของตนเอง

“น่าจะฆ่าๆ มันเสียตั้งแต่แรก หน้าตาก็ไม่เหมือนคน รกหูรกตาที่สุด!”

เด็กชายที่นั่งอยู่เมื่อครู่หลุดลุกขึ้น หมุนตัวกลับมามองอย่างว่องไว ในมือของ
เขามีกิ่งไม้ขนาดใหญ่ ไม่รู้ว่าใช้เร็วแรงมากแค่ไหน แหกกิ่งไม้ั้นทะลุร่างคน
ที่ลงมือสังหารเด็กสาวจนร่างหนานั้นทะลุ ทุกคนต่างตกตะลึงพริ้งเพริด คนที่
ถูกกระทำนั้นตกใจมากที่สุด ดาบในมือร่วงลงบนพื้น เด็กชายคว้ามันเอาไว้
แล้วฟันที่ลำคอของหัวหน้ากลุ่มคนโหนดจนขาดสะบั้น

ชายหนุ่มหลายคนเห็นภาพนั้นก็ผงะถอย เด็กชายคนนั้นกำดาบในมือ
แน่น แล้วพุ่งตัวเข้าไปหาศัตรูคนต่อไปอย่างไม่เกรงกลัวความตาย

เงินเหมยรัฐสิกเหมือนตกลงจากที่สูงมากๆ ตอนนั้นนางได้ยินเสียง
เด็กหญิงกำลังทะเลาะกันอยู่ พริบตาเดียวก็มีอะไรบางอย่างที่แข็งมากๆ ชน
ร่างของนางจนกระเด็นไปไกล

เด็กสาวรัฐสิกเหมือนความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม นางข่มความเจ็บ
พยายามลืมตามองว่าภาพสุดท้ายของชีวิตนั้นคืออะไร และสิ่งที่เห็นก็คือท้องฟ้า
แสนสวย มีคนหลายคนที่สวมชุดประหลาด

‘ใครกัน ยมทูตหรือ’ นางคิดในใจ

ชายคนหนึ่งโน้มตัวมาจับที่ลำคอของนางอย่างแรงร้อน ก่อนจะบอก

เสียงดัง

“ยังไม่ตาย! เธอยังไม่ตาย! รีบเอาเปลมาเร็ว!”

“มาจากไหนเนี่ย”

“แต่งตัวประหลาดเหมือนคนโบราณ”

“พวกเขาพูดอะไร... พวกเขาพูดอะไร”

เงินเหมยถูกระบายอย่างครอบคลุมที่ปากกับจมูก แล้วถูกยกวางขึ้น ในตอนนั้นมีหญิงสาวคนหนึ่งจับมือนางเอาไว้ พร้อมกับบอก

“ไม่ต้องกลัวนะ พวกเราจะพาเธอไปส่งโรงพยาบาล”

“โรงพยาบาล...? มันคืออะไร”

เงินเหมยขยับปาก แต่ไม่มีแรงถามออกไป ดวงตาของนางค่อยๆ ปิดลง แต่สามัญสำนึกกลับรู้สึกได้ว่านางหลุดมาอยู่ในสถานที่ประหลาด...

...ประหลาดมากๆ

เก้าปีต่อมา

จากร้อนฟุ้งตัวอยู่กลางอากาศเป็นเป้าชั้นยอด มันแตกกระจายเมื่อถูกระสุนนัดหนึ่งยิงเข้าใส่อย่างแม่นยำ มาตามอวินลัดปืนในมือของตนลง มองผลงานพลางยิ้มอย่างภาคภูมิใจ

คนที่อยู่ด้านหลังปรบมือเสียงดัง “เวลาผ่านไปนาน คุณป้าก็ยิ่งยิงปืนได้คล่องแคล่วไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะคะ”

ดวงตาฝ้าฟางแต่คมกริบทรงอำนาจตัวตมมองคนพูด เมื่อเห็นรอยยิ้มที่อีกฝ่ายบรรจงปั้นแต่งมาให้ตนเอง ริมฝีปากที่เยว่นที่วาดเป็นรอยยิ้มก็เหยียดออกเล็กน้อย

“ไม่หรอก แก่มากแล้ว กลัวว่าจะทำปิ่นลั่นใส่พวกเธอจริงๆ ถอยไปหน่อยสิ”

หญิงวัยกลางคนที่กำลังยิ้มหวานมีสีหน้าสลดลง ก้าวถอยจากร่างเล็กของมาตามอวิน รอคจนเศรษฐกิจนี้ได้ชื่อว่าร้ายที่สุดเดินผ่านไป ริมฝีปากจึง

เหยียดออก ดวงตาดายแวไม่พอใจ

“เหมยเออร์อยู่ไหน”

มาตามอวินเอ่ยปากถามหลานสาว

อวินผู้เร่งบอกพร้อมรอยยิ้มหวาน “หลานเห็นว่าอากาศเริ่มร้อน เลยบอกให้มัน... ให้อาเหมยไปยกน้ำมาให้คุณป้าคะ”

“คนของฉัน เธอคิดจะจิกหัวใช้ก็ใช้ได้อย่างนั้นหรือ” มาตามอวินกล่าวอย่างหงุดหงิด พลางชี้ไปที่สาวใช้ของอีกฝ่ายที่คอยเดินตามทางร่มให้ “คนของตัวเองก็มี ทำไมไม่ใช้!”

“เอ่อ...”

ในตอนนั้นหญิงสาวคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามาพร้อมด้วยชุดน้ำชาเรียบหรู เธอเดินเอาชุดน้ำชานั้นไปวางบนโต๊ะตัวเล็กสีขาว แล้วโน้มตัวลงชงชาให้มาตามอวินอย่างคล่องแคล่ว มาตามอวินเห็นเช่นนั้นก็เอ่ย

“เหมยเออร์ ของแค่นี้ยกให้เป็นหน้าที่ของสาวใช้ก็ได้ เธอไม่ต้องทำหรอก”

“อาเหมยก็เป็นสาวใช้” หญิงวัยกลางคนพึมพำอย่างหงุดหงิด

เงินเหมยงยหน้าสบกับดวงตาที่เต็มไปด้วยความเมตตาของหญิงชรา แล้วยิ้มรอยยิ้มอ่อนหวาน ทำให้ใบหน้างดงามไร้ที่ติขึ้นยิ่งดูอ่อนโยนขึ้น

“ฉันชอบชงชาให้มาตามเองคะ ดีเสียอีก ใครจะได้เล่นตุ๊กตาก็ไม่ได้”

ดวงตาคู้งามเหลือบมองหญิงวัยกลางคนแวบหนึ่ง ทำเอาอีกฝ่ายทำหน้าตากระอักกระอ่วน เหลือบมองซ้ายขวา ขณะที่มาตามอวินหัวเราะออกมา

“ลำบากเธอแล้วนะ”

เงินเหมยชงชาฝรั่งใส่นมแล้วยื่นแก้วให้มาตามอวิน จากนั้นจึงชงอีกแก้วหนึ่ง อวินผู้เฒ่าเฝ้ามองไปทางอื่น ในใจคิดว่าหากนางคนไร้ที่มานี้ชงชาให้เธอ เธอจะมาเป็นเมียนไปเสีย จนกระทั่งสาวใช้ข้างกายกระตุกชายเสื้อเบาๆ อวินผู้จึงได้หันมาเห็นว่าเงินเหมยจับชามอีกแก้วที่เหลืออยู่ ไม่ได้มีความคิดจะชงชาให้ใครนอกจากตัวเองกับมาตามอวิน

ขณะที่อวินผู้กำลังเดือดดาลจนแทบจะตวาดหญิงสาวคนงาม สามีของเธอก็ปราดเข้ามาจับแขนเอาไว้พร้อมบอก

“คุณป้าครับ คือเรื่องที่ผมขอเอาไว้...”

บริษัของเขาสาดทุนอีกแล้ว จะต้องแบกหน้ามาขอเงินจากมาตามอวิน ที่มีศักดิ์เป็นป้าแท้ๆ ของภรรยา มาตามอวินกลับไถ่ออกมาขัดจังหวะการพูดของเขา เห็นเหมยเข้าใจเจตนา จึงปราดเข้ามาพยุงอีกฝ่ายพร้อมเอ่ยขึ้น

“มาตามคะ วันนี้มาตามตากแดดนานมากแล้ว รีบเข้าไปพักผ่อนในคฤหาสน์เถอะค่ะ”

มาตามอวินพยักหน้า พลางจับศีรษะตนเอง “จริง ฉันรู้สึกมึนหัว คงต้องขอตัวก่อนนะ” หญิงสาวเจ้าของคฤหาสน์หันไปมองพ่อบ้าน ให้รีบเชิญแขกกลับไป ทำให้คู่สองสามีภรรยาถึงกับกำหมัดแน่น

เงินเหมยพยุงมาตามอวินขึ้นลิฟต์ เดินไปตามทางเดิน มาตามอวินมุ่งตรงไปที่ห้องหนึ่ง แต่พอเปิดประตูเข้าไป กลับไม่มีพื้นห้องให้เหยียบ หากเผลอก้าวเข้าไปจะต้องตกลงไปยังชั้นล่าง และได้รับบาดเจ็บอย่างแน่นอน

มาตามอวินถอนหายใจเอืออใหญ่ “ฉันแก่มากแล้ว ห้องนอนของตัวเองก็ยังหลงลืมได้”

เงินเหมยกุมมือของมาตามอวินเอาไว้ ไม่เอื่อยอะไร แล้วพาอีกฝ่ายไปยังห้องนอน

คฤหาสน์ของมาตามอวินแห่งนี้มีทั้งหมดเจ็ดชั้น ไม่มีแปลนตายตัว เต็มไปด้วยกลไกลับซับซ้อน การออกแบบแต่ละห้องก็ประหลาดล้ำ เป็นคฤหาสน์ประหลาดที่ไม่ว่าใครก็ไม่อยากเที่ยวชม เพราะอาจจะหลงไปติดอยู่ในห้องหนึ่งจนกระทั่งตายก็เป็นได้ มาตามอวินใช้ช่างหลายคนต่อเติมคฤหาสน์ของตนไปเรื่อยๆ เปลี่ยนช่างเป็นประจำ และนั่นทำให้มาตามได้คฤหาสน์ขนาดใหญ่ที่ไม่มีใครรู้แปลน ยกเว้นแต่ตัวมาตามอวินกับเงินเหมย

“เหมยเออร์ เธอก็อยู่กับฉันมาเกือบสิบปีแล้วนะ” มาตามอวินเอ่ยเสียงอ่อนโยน ตอนที่เงินเหมยคุกเข่าช่วยเธอถอดรองเท้าสำหรับสวมในบ้าน “ตลอด

หลายปีมานี้ เธอคอยดูแลรับใช้ฉันมาโดยตลอด เคยคิดอยากได้อะไรเหมือนคนอื่นเขาหรือไม่”

“ฉันไม่มีความปรารถนาอะไรทั้งนั้นค่ะ” เนินเหมยเอ่ยอย่างจริงจังและจริงจัง “ฉันอยากอยู่ดูแลมาตามตลอดไป ไม่ต้องการอะไร ที่มาตามช่วยออกเงินรักษาฉันในวันนั้น และ...” เนินเหมยจับใบหน้าของตนเองพลางกล่าว “...แค่นี้ก็พอแล้ว”

มาตามอวินถอนหายใจ วันนั้นคนขับรถของเธอขับชนเด็กสาวคนหนึ่ง ขณะที่เธอกำลังจะไปงานการกุศล เด็กสาวคนนั้นเลือดท่วมไปทั้งตัว อาการสาหัส โชคดีที่มีโรงพยาบาลอยู่แถวนั้น เนินเหมยจึงได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที ระหว่างการรักษา เด็กสาวคนนั้นคล้ายจะขาดกลั้วทุกสิ่ง ถามอะไรก็ไม่รู้ แม้แต่ตำรวจก็ยังสืบประวัติไม่พบว่าเธอเป็นใครมาจากไหน

แต่ในความคิดของคนอื่น เนินเหมยจะต้องเป็นเหยื่อของการถูกทารุณ เด็กสาวคนนี้อาจจะถูกลักพาตัวไปตั้งแต่ยังเด็ก และถูกคนร้ายกักขัง ทบตี ทำการทารุณ แล้วเธอก็หนีออกมาได้ อาการบาดเจ็บของเนินเหมยวันนั้น... บ่งชัดว่าเพิ่งจะผ่านการถูกแทงและถูกทุบตีจนกระดูกซี่โครงหลายท่อน ซ้ำยังเป็นโรคขาดสารอาหารอีก โชคดีที่เนินเหมยดวงแข็ง จึงรอดตายมาได้ราวกับมีปาฏิหาริย์

แต่เดิมเนินเหมยนั้นมิได้ตั้งใจขึ้นเต็มหน้า หมอสงสัยว่าตอนที่แม่ของเธอตั้งท้องอยู่นั้นอาจจะได้รับสารพิษบางอย่าง ซึ่งหมอเองก็อธิบายไม่ได้ว่ามันคืออะไร แต่ผลของมันก็เป็นอย่างที่เห็น มาตามอวินเป็นคนชอบการกุศล เพราะอาชีพของเธอเกี่ยวข้องกับการพรากชีวิตคน ครั้นเห็นเด็กสาวน่าสงสารเช่นนี้ จึงยื่นมือมาช่วยเหลือ

เมื่อเนินเหมยไม่มีที่ไป รู้แค่ชื่อของตัวเอง มาตามอวินเลยพามาไว้ใช้ตอนที่เคอทุาสน์ แล้วก็ต้องตกใจว่าเด็กสาวคนนี้ แม้จะอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่มีกิริยามารยาทเรียบร้อย คล้ายถูกเคี่ยวเข็ญมาอย่างดี ดูเหมือนคนโบราณอยู่ไม่น้อย พอเนินเหมยรักษาตัวจนหายดี ก็มีหน้าตาสวยงามเสียจนผู้ชาย

ทุกคนต้องมองเหลียวหลัง

มาตามอวินเป็นพวกเมื่อตัดสินใจช่วยเหลือก็ยอมช่วยจนถึงที่สุด เธอสอนหนังสือเงินเหมยด้วยตัวเอง เด็กสาวมีความตั้งใจจริงและฉลาดเฉลียว แม้แนวคิดบางอย่างต้องขัดเถลไถล แต่เมื่อมาตามอวินเคาะนัยให้เข้าที่เข้าทาง ก็พบว่าเงินเหมยเป็นเพชรเม็ดงาม ถือเป็นเพื่อนคู่คิด... ช่วยเหลือมาตามอวินในการรับมือกับบรรดาญาติที่หวังอุปสมัตติของเธอ

“วันนี้อวินผูกหูเรื่องลูกชายให้ฉันฟัง...” มาตามอวินกึ่งนั่งกึ่งนอนบนเตียง หลังจากกินยาแล้ว เธอก็รับหนังสือเล่มโปรดมาจากเงินเหมยที่นั่งอยู่ข้างเตียงตนเอง “เธอบอกว่าเขาอายุเท่ากับเงินเหมย และเคยเห็นเธอครั้งหนึ่ง เขาถูกใจเธอมาก จะทำอะไรไหมหากเขาจะขอจัดพิธีแต่งงาน”

เงินเหมยยิ้มน้อยๆ “คงจะเพราะเห็นว่ามาตามดีกับฉันมากกระมังคะ”

มาตามอวินหัวเราะ “ใช่ คนพวกนี้ชอบรวยทางลัด ใช้สองมือสร้างเองไม่ชอบ แต่ชอบเป็นปลิงเกาะคนอื่น ต่อให้เป็นหลาน ฉันก็อดรู้สึกสมเพชไม่ได้จริงๆ คอยดูนะ หากฉันเป็นอะไรไปขึ้นมา ยายนั้นไม่มีทางร้องไห้ให้ฉันจากใจจริงแน่”

เงินเหมยเอื้อมมือไปกุมมืออีกฝ่าย บอกอย่างจริงจัง “มาตามยังแข็งแรง ยังอยู่ได้อีกนานค่ะ อย่าพูดเรื่องความตายเลย”

มาตามอวินยิ้มขณะมองเงินเหมย “คนเราทุกคนเกิดมาก็ต้องตาย ฉันเองก็ต่อสู้อย่างมาก ดิ้นรนก่อร่างสร้างตัว พอแก่ตัวนี้ก็จะสบาย ใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่อย่างสงบในคฤหาสน์หลังนี้ แต่พวกญาติๆ กลับมากวนใจ ยังดีที่มีเธอ ทำให้หายรำคาญใจไปบ้าง”

เงินเหมยคลี่ยิ้มอย่างอ่อนโยน มาตามอวินมองเธอแล้วถาม

“เกือบสิบปีแล้ว ยังไม่ยอมเล่าเรื่องราวครั้งเก่าอีกหรือ”

รอยยิ้มของเงินเหมยบางลง มาตามอวินจึงกล่าวต่อ

“เธอยังเห็นฉันเป็นคนอื่นอีกหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ เพียงแต่ว่า...” เงินเหมยคลี่ยิ้มโรยแรง “...ที่พอจะจำได้ขึ้น

มาบ้างก็คือ อดีตที่ถูกเกลียดชังเพราะมีใบหน้าผิดจากคนปกติ การแก่งแย่งชิงดี... และความรุนแรง ดังนั้นฉันเลยไม่อยากจะพูดถึงมันให้ระคายหูมาตามส่วนเรื่องดีๆ...”

ชั่วขณะเงินเหมยก็คิดไปถึงใบหน้าเล็กลงดงามราวกับหยกสลักของเด็กชายคนหนึ่ง ซึ่งป่านนี้เขาก็คงจะแต่งงานกับสตรีที่เหมาะสมแล้ว

“ฉันทิ้งอดีตไปแล้วค่ะ”

“การแก่งแย่งชิงดี” มาตามอวินเคาะนิ้วลงบนปกหนังสือ “ลองเล่ามาสิ ฉันชอบเรื่องดราม่าเสียด้วย”

เงินเหมยหลุดหัวเราะ เมื่อเห็นอีกฝ่ายจ้องมองมาเหมือนรอฟัง เธอก็อยากจะทำมิดีระชะโห่อีกฝ่ายว่าตนไม่อยากจะพูดถึง แต่เมื่อคืนนี้เธอฝันอีกแล้ว... การแต่งงาน การปรากฏตัวของพี่สาวต่างมารดา และท่านตา

เงินเหมยยังเก็บทุกอย่างที่ติดตัวเธอมาจากสถานที่ที่จากมา หยกสองชั้น... ชั้นหนึ่งคือของท่านตาและหยกอีกครั้งชั้น ใต้เตือนว่าเธอเป็นใคร ผ่านอะไรมา และมาจากที่ใด

หญิงสาวครุ่นคิด เรียบเรียงคำพูด ก่อนจะเล่าเสียงเบา “คุณพ่อของฉัน ท่านเป็นลูกจ้างในร้านผ้าที่เป็นของคุณตาฉันค่ะ”

มาตามอวินตกใจ แปลกใจ และยินดีที่ในที่สุดแม่สาวน้อยคนงามก็ยอมเล่าเรื่องราวครึ่งหลังของตนเองได้เสียที เงินเหมยเล่าต่อ

“พ่อของฉันแต่งงานกับแม่ของฉัน เขาบอกว่าตัวเองเป็นคนโสด ไม่มีพันธะ แต่ที่จริงแล้วเขาเป็นคนที่มียูกเมียมาก่อน พอเขาแต่งงานกับแม่ของฉันฐานะของเขาก็ยกระดับขึ้นมา แม่ของฉันคลอดฉันและตายจากไป พอคุณตาแก่ตัวจนทำงานไม่ไหว จึงยกกิจการให้คุณพ่อดูแล แล้ววันหนึ่งคุณพ่อก็เอากรรยากับลูกๆ ของเขาเข้ามาอยู่ในบ้าน ทำให้คุณตาของฉันโกรธมากจนล้มป่วยและตายจากไป ส่วนฉัน...”

เงินเหมยถอนหายใจ “ฉันถูกจับตัวไปค่ะ และเป็นอย่างที่ตามมาเห็น ถูกทรมานและเกือบถูกฆ่าตาย ท้ายที่สุดเรื่องทั้งหมดก็มีแค่นั้น”

มาตามอวินได้ยืนเช่นนั้นก็นิ่งอึ้ง มิน่าเล่า ทุกครั้งที่มาตามต่อสู้อย่างเพื่อปกป้องทรัพย์สินสมบัติของตนเองจากญาติ เงินเหมยจึงมองเธอด้วยความเคารพเทิดทูน ในคราแรกมาตามอวินยังคิดว่าเด็กคนนี้คงหวังสมบัติของตนอยู่แน่นอน แต่พอจับตาดูนานๆ ก็พบว่าเงินเหมยเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ ไม่ได้หวังในสมบัติของเธอเหมือนพวกเหล่านั้นๆ ตามสายเลือด

“เธอโดนพ่อแท้ๆ แ่่งสมบัติที่ควรเป็นของเธอหรือ” มาตามอวินถามเสียงเครียด

เงินเหมยหลุบตาลงต่ำ “ไม่อาจกล่าวได้ เพราะคุณพ่อก็ทำงานในร้านของคุณตามานาน เขาหลงแรงไปมาก...”

“เธอกำลังพยายามคิดตามหลักความกตัญญูคุณธรรมอยู่หรือ” มาตามอวินเอ่ยเสียงเยาะ “เด็กเอ๋ย แม่ของฉัน ก่อนที่ท่านจะตาย เวลาฉันทำงานหาเงินมาได้ ท่านก็จะบอกให้ฉันยกให้น้องชาย ฉันยกเงินก้อนแรกที่ฉันหามาได้ให้น้องชายของฉันและแม่ของฉัน มากพอจะให้พวกเขาตั้งตัวได้ และฉันประกาศว่าเงินก้อนนี้ หนึ่งทดแทนความกตัญญู สองมอบให้ในฐานะพี่สาว แต่จากนั้นฉันจะไม่ให้เงินพวกเขาอีก

“แม่ของฉันไม่เคยรักฉัน ท่านรักแต่น้องชายที่สามารถสืบทอดแซ่ของเราได้ พอน้องชายเงินหมด เขาก็ไปขอแม่ พอเงินของแม่หมด แม่ก็มาออกคำสั่งให้ฉันโอนเงินให้น้องชายที่ชอบสร้างหนี้สิน แต่ฉันเงินเสีย เธอคิดว่าฉันเป็นคนอกตัญญูหรือไม่ที่ไม่เชื่อฟังแม่ของฉัน”

เงินเหมยมองมาตามอวิน หญิงชราบีบมือของเธอแน่น “สมบัตินั้นเป็นของเธอ อย่าให้คนอื่นแย่งชิงไป หากของในมือจะต้องไปเป็นของคนอื่น ก็ต้องเป็นเธอที่ยกมันให้เขา มีไว้ว่า... ปล่อยให้คนอื่นมาชิงไปจากมือ คนที่พยายามเอาหลักความดีมาข่มเพื่อให้ตนสบายใจ หนึ่งในสิบเป็นคนดีที่แท้จริง แต่เก้าในสิบนั้นคือคนชั่วแท้ จำเอาไว้”

ใบหน้าของเงินเหมยขาวซีด มือสั่นเทาถูกกอบกุมโดยมืออบอุ่นของหญิงชรา มาตามอวินถาม

“หากเธออยากได้คืน ฉันจะให้หนายของฉันช่วยเหลือเธอเอง”

เงินเหมยถอนหายใจ “พวกเขาหายไปแล้วล่ะ อีกอย่าง... นอกจากสิ่ง
ที่พ่อกำกับฉัน ชื่อของพวกเขา ฉันก็จำไม่ได้เลย...” พวกเขาอยู่อีกโลกหนึ่ง
เงินเหมยคิดว่าตนคงไม่มีโอกาสนั้น “...รอวันที่ฉันจำได้ ฉันจะบอกมาตาม
ด้วยตัวเองล่ะ”

เงินเหมยหาข้ออ้างเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายผู้ซึ่งจะช่วยเธอแก้แค้นอีก มาตาม
อวินได้ยืนยันว่าเธอจำไม่ได้ก็มีสีหน้าเสียตาย

“ได้ หากจำได้ให้มาบอกฉัน อย่าได้ปิดบัง” มาตามอวินกล่าว มอง
นาฬิกาพร้อมกล่าวต่อ “ตึกแล้ว ไปนอนเถอะ”

เงินเหมยหยุดกายลุกขึ้น เดินกลับไปยังห้องของตน มาตามอวินมอง
แผ่นหลังของหญิงสาว ก่อนจะหรี่แสงโคมไฟ เอนกายพลงหลับตาลง

หญิงสาวผลจากมาตามอวิน กลับเข้ามายังห้องของตนที่อยู่ชั้นล่าง
คฤหาสน์หลังนี้มีทั้งหมดเจ็ดชั้น แต่ละชั้นล้วนมีกลไกสลับซับซ้อน เธอจะต้อง
ลงลิฟต์ไป เงินเหมยเดินผ่านหญิงวัยกลางคนในชุดแม่บ้านคนหนึ่ง เธอชะงัก
หันไปส่งเสียง

“เดี๋ยว!”

แม่บ้านคนนั้นหยุดนิ่ง หันมาก้มศีรษะอย่างนอบน้อมให้เงินเหมย
ที่มาตามอวินตั้งให้เป็นแม่บ้านใหญ่ประจำคฤหาสน์แห่งนี้

เงินเหมยถาม “จะไปไหน”

“มาตามไทร. ลงมาสั่งว่าอยากกินผลไม้ก่อนนอนล่ะ” อีกฝ่ายตอบอย่าง
นอบน้อม

เงินเหมยกวาดตามองถาดผลไม้ที่แม่บ้านคนนั้นถืออยู่ ก่อนจะพยัก
หน้ารับ เธอเดินไปสั๊กพักก่อนตวัดสายตามองแม่บ้านคนนั้นอีกครั้ง อีกฝ่าย
เดินไปยังห้องนอนของมาตามอวินอย่างไม่เร่งรีบ เงินเหมยก้าวเข้าไปในลิฟต์
ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น เธอออกจากห้องกระจก รีบเดินไปยังประตูบานหนึ่ง
ก่อนจะตัดสินใจเปิดประตูเข้าไป

มาตามอวีนกำลังจะหลับแล้ว มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น จึงส่งเสียงถาม
“ใคร”

“คุณเงินเหมยให้เอาผลไม้มาให้มาตามคะ”

มาตามอวีนขมวดคิ้ว เงินเหมยไม่มีทางออกคำสั่งเช่นนี้ตอนกลางคืน
แน่ หญิงชราเอื้อมมือไปที่ใต้หมอน จับปืนกระบอกหนึ่งเอาไว้ พร้อมส่งเสียง
บอก

“เข้ามา”

แม่บ้านวัยกลางคนถือถาดผลไม้เดินเข้ามา มาตามอวีนมองอีกฝ่ายที่
เดินมาวางถาดผลไม้ที่ข้างเตียงของตนเอง อีกฝ่ายถามพร้อมรอยยิ้มหวาน
เจือแววประจบประแจง

“มาตามอยากดื่มน้ำส้มไหมคะ”

“ขอซา” มาตามอวีนกล่าวเสียงเรียบ แม้เธอจะชรามากแล้ว แต่ดวงตา
ยังคงชัดเจน มองอีกฝ่ายที่หันหลังให้ ไม่ให้เธอเห็นว่าสองมือกำลังทำอะไร

มาตามอวีนดึงปืนพกออกมาจากใต้หมอน อีกฝ่ายหันมาอย่างรวดเร็ว
ตัวตมมีดฟันเข้าที่แขนของมาตามอวีน ทำให้หญิงชราเผลอทำปืนตกไปอยู่
ใต้เตียง มาตามอวีนอุทาน เธอชรามากแล้วจึงเชื่อซ้ากว่าอีกฝ่ายอยู่ก้นหนึ่ง
พริบตาเดียวหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็กระโจนขึ้นมานบนเตียง หยิบหมอนขนาด
ใหญ่มากดปิดใบหน้าของเธอ มาตามอวีนพยายามต่อสู้ แต่แม่บ้านมีเรี่ยวแรง
มากกว่า ใบหน้าจึงถูกกดด้วยหมอนใบใหญ่ แม่บ้านเงื้อมือขึ้น

เสียงปืนดังขึ้น แขนที่ถือมีดของหญิงวัยกลางคนทะลุเป็นรู เงินเหมย
ปราดเข้ามากระชากอีกฝ่าย หญิงวัยกลางคนข่มความเจ็บตัวมีดไปทางหญิง
สาว แต่เงินเหมยกลับจับข้อมือของอีกฝ่ายแล้วบิด ทำให้มีดตกลงบนพื้น ก่อน
ร่างนั้นจะร่วงลงไปกองกับพื้น เงินเหมยบีบที่บาดแผลของอีกฝ่าย ถามเสียง
เหี้ยม

“ใครส่งมา!”

“ยะ...อย่าทำฉันเลย!” แม่บ้านตัวปลอมม้วนเสียงหลง

เงินเหมยขยับป็นยั้งที่ขาแม่บ้านที่ปปลอมตัวมาอีกนัด หญิงวัยกลางคน ร้องโหยหวน หญิงสาวตวาดเสียงดัง “ฉันถามว่าใครส่งเธอมา!”

มาตามอวินหอบหายใจ กดโทรศัพท์ปุ่มฉุกเฉิน เหล่าบ่าวรับใช้วิ่งขึ้น มายังห้องนอนของมาตาม พวกพ่อบ้านเร่งรวบตัวของแม่บ้านกำมะลอ แล้ว กล่าวกับเงินเหมย

“คุณเงิน ให้เป็นหน้าที่ของตำรวจเถอะครับ”

เงินเหมยตวัดสายตามองคนพูดด้วยดวงตาคมกริบครู่หนึ่ง ถอนความ อำมหิตและยอมผลจาก ตรงไปหามาตามอวินที่ยังหอบหายใจ มาตามอวิน เรียกความเยือกเย็นของตนคืนมา กุมมือเงินเหมยเอาไว้ ไม่กล่าวอะไร

ตำรวจเดินทางมาอย่างรวดเร็ว เงินเหมยถูกนำตัวมาสอบปากคำ เธอ ตอบทุกคำถาม

“คุณเห็นความผิดปกติก็เลยตามขึ้นไปในห้องของมาตาม... ทางประตู ลับ” ตำรวจชี้ไปยังตู้ตำราที่เปิดออกให้เห็นเส้นทางภายในผนัง เงินเหมยพยัก หน้ารับ

“ความผิดปกติที่คุณเห็นคืออะไรครับ” ตำรวจมองหญิงสาวอย่างทึ่งๆ ถึงผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงมา แต่เธอก็ยังครองสติได้อย่างเยือกเย็น

เงินเหมยตอบ “มาตามอวินไม่ชอบสัมผัสะ”

ตำรวจคนนั้นชี้ไปยังถาดใส่ผลไม้ แล้วเห็นหย็อกน้ำสัมผัสกับผลส้ม เขา เรียกกองพิสูจน์หลักฐานให้มาเก็บภาพ

วุ่นวายแทบทั้งคืน สุดท้ายมาตามอวินก็ตกลงใจจะต่อเติมคฤหาสน์ เพิ่มขึ้น แล้วย้ายห้องนอนของตนเอง เธอกุมมือเงินเหมยพร้อมบอก

“ฉันเองก็แก่มาแล้ว เมื่อก่อนสามารถสู้ได้ แต่วันนี้ถ้าเธอไม่กลับมา หาฉัน คง...” หญิงชราส่ายหน้า รู้สึกปลงกับสังขาร มองเงินเหมยอย่างลึกลับซึ้ง “ไม่เสียแรงที่ส่งไปเรียนการต่อสู้มามาก”

เงินเหมยยิ้ม ไม่ได้เอ่ยอะไร ก่อนพามาตามอวินไปยังห้องนอนใหม่ ที่ยังคงมีกลิ่นโกศบั่นเหมือนเดิม มาตามอวินนั้นถูกคนปองร้ายมามาก วันนี้

เธอแก่ชรา เริ่มจะหมดเรี่ยวแรง ใบหน้าจึงฉายแววอ่อนล้า

“ฉันอยู่ห้องข้างๆ นะคะ” เงินเหมยไม่วางใจ จึงตั้งใจจะย้ายมานอนห้องข้างๆ นี้

มาตามอวินพยักหน้า มองส่งเงินเหมยที่เดินออกจากห้องไป หญิงชราครุ่นคิดบางอย่างก่อนจะกดโทรศัพท์

“คุณทนายหรือ วันพรุ่งนี้ช่วยมาพบฉันที ฉันว่า... ฉันควรต้องเขียนพินัยกรรมแล้ว”

ครึ่งปีต่อมา

มาตามอวินจากไปด้วยโรคชรา เธอนับถือศาสนาคริสต์ ดังนั้นจึงทำพิธีฝังศพอย่างชาวคริสต์ อวินผู้ร้องไห้สะอึกสะอื้นเสียงดังตลอดทั้งงานศพ ขณะที่เงินเหมยรับแหวนเงินสลักรูปดอกกุหลาบที่มาตามอวินมักสวมเป็นประจำมาไว้กับตัวเอง

เงินเหมยสวมแหวนไว้ที่นิ้วชี้ มองมันอย่างเหม่อลอยและโศกเศร้า พลังครุ่นคิดจะทำเช่นไรต่อไปดี ในตอนนั้นทนายประจำตัวของมาตามอวินก็เรียกเธอเอาไว้

“คุณเงิน ได้เวลาเปิดพินัยกรรมแล้วครับ”

พอได้ยินคำว่า ‘เปิดพินัยกรรม’ ดวงตาแดงก่ำของอวินผู้กับสามีก็สองประกายขึ้นมาทันที สาวเท้าเดินตามทนายประจำตัวของมาตามอวินไป พวกเขาเปิดพินัยกรรมกันที่ห้องโถงของคฤหาสน์หลังนี้

เงินเหมยคิดเสมอว่าตนเป็นเพียงบ่าวรับใช้ ดังนั้นจึงยืนสงบอยู่ด้านหลัง ขณะที่ทนายความค่อยๆ อ่านพินัยกรรมของมาตามอวิน มาตามอวินเตรียมตัวที่จะจากโลกนี้ไปนานแล้ว เธอขายหุ้นของบริษัทที่ตนถือครองอยู่บางส่วนยกให้คู่ค้าธุรกิจที่เป็นมิตรกันมานาน ส่วนที่ดินจำนวนหนึ่งยกให้การกุศล อีกส่วนยกให้เหล่าคนรับใช้ภายในคฤหาสน์ที่รักดีต่อเธอ รวมทั้งเงินจำนวนหนึ่งให้พวกเขาได้นำกลับไปตั้งต้นชีวิตใหม่ ทำเอาเหล่าคนรับใช้ซา

หลายคนน้ำตาไหลด้วยความซึ่งใจ แต่ก็อดมองเงินเหมยไม่ได้ เพราะเงินเหมยยังไม่ได้อะไรเลย

หญิงสาวกลับไม่คิดมากถึงเพียงนั้น เธอปรนนิบัติดูแลมาตามวันก็ไม่ได้หวังว่าจะได้อะไร ลำพังเพียงแค่การศึกษาและค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลเธอ มาตามวันก็ออกเงินให้เป็นจำนวนมากแล้ว จึงไม่กล้าคิดอยากได้อะไรเพิ่ม แต่ขณะที่กำลังคิดว่าหลังจากนี้ตนจะย้ายไปอยู่ที่ไหนดี ทนายความกลับจับประโยคด้วยคำพูดที่น่าตกใจ

“สุดท้าย... เงินทั้งหมดในบัญชีและคฤหาสน์หลังนี้ ขอยกให้ ‘เงินเหมย’ แต่เพียงผู้เดียว”

ความเงิบปกคลุมไปทั่วห้อง ทุกคนหันมามองเงินเหมยเป็นตาเดียว เงินเหมยเองก็ตกใจ ไม่คิดว่ามาตามวันจะมอบคฤหาสน์และเงินในบัญชีให้ตนเอง หญิงสาวเป็นคนฉับไว แต่ในตอนนั้นยังยืนเซ่อ

อวันผู้เงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะร้องไวยวายขึ้นมาทันที

“ฉันไม่ยอม! ฉันเป็นหลานสาวเพียงคนเดียวของคุณป้า ทำไมทรัพย์สินสมบัติพวกนั้น คุณป้าถึงไม่ยอมยกให้ฉัน! แต่ดันไปยกให้หนึ่งเด็กกำพร้าไม่มีที่มาที่ไปคนนี้! ฉันไม่ยอม!”

ทนายความคล้ายจะรู้อยู่แล้วว่าจะต้องเจอเรื่องแบบนี้จึงกล่าวขึ้น “นี่คือพินัยกรรมทั้งหมดของมาตามวัน มีผมและทนายพลเป็นพยาน ไม่ว่าอะไรก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้ครับ”

ทนายศนายพลหันไปมองอวันผู้ที่หน้าดำคร่ำเครียด อวันผู้ชี้ไปที่เงินเหมย

“แต่ยายนั้นไม่ได้มีสายเลือดเดียวกับคุณป้าเลยนะคะ! ทำไมมันถึง...!”

“การยกสมบัติให้ไม่ได้มีข้อกำหนดว่าจะต้องมีสายเลือดเดียวกันครับ เป็นคำสั่งก่อนตายของมาตามวัน ความจริงมาตามวันกำลังทำเรื่องขอคุณเงินเหมยเป็นลูกบุญธรรม แต่เกิดป่วยหนักเสียก่อน และยังเขียนพินัยกรรมเอาไว้ชัดเจนก่อนตาย ไม่ว่าใครก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้”

อวิ้นผู้มูมปากกระตุก พุดไม่ออกเลยสักคำ พอพบว่าจ้อออกมาได้ก็กล่าวแต่ “ฉันจะฟ้อง! จะฟ้อง...!”

“พินัยกรรมชัดเจน มีหลายคนเป็นพยาน และมาตามก็ทำเรื่องเอาไว้แล้ว ถึงฟ้องไป คุณก็ไม่ได้อะไรหรอก” นายพลระดับสูงที่เป็นเพื่อนของมาตามอวิ้นมานานเอยขึ้น มองอวิ้นผู้อย่างรู้เท่าทัน “คุณป้าของคุณเตรียมเอาไว้ทุกอย่างแล้ว”

นั่นหมายความว่าสมบัติที่ดีที่สุดของมาตามอวิ้นยอมตกเป็นของเงินเหมยแต่เพียงผู้เดียว สามีของอวิ้นผู้จับตัวภรรยาของตนเอาไว้ พลังเอย “เงินเหมย เธอน่าจะรู้ดีแก่ใจจะว่าไม่ได้มีสายเลือดของคุณป้า แต่ภรรยาของฉันมีสายเลือดของคุณป้า เธอคู่ควรหรือที่จะได้สมบัติพวกนี้ทั้งที่เป็นเพียงแม่บ้านเท่านั้น”

เขารู้ว่าเงินเหมยนั้นไม่ได้เรียนหนังสือจนกระทั่งอายุสิบสี่ปี แม้ว่าหลังจากนั้นจะพยายามเรียน แต่ก็ต้องเริ่มตั้งแต่พื้นฐาน และช้ากว่าคนอื่นเสมอ อีกทั้งเมื่อมาตามอวิ้นไม่แข็งแรง เงินเหมยก็ตัดสินใจเลิกเรียนเพื่อดูแลผู้มีพระคุณของเธอตลอดเวลา กับหญิงสาวที่แทบจะไร้การศึกษาเช่นนี้ ชายวัยกลางคนไม่เชื่อว่าเขาจะข่มเหงเธอไม่ได้

เงินเหมยกะพริบตาแผ่วเบา หากเป็นเธอเมื่อก่อนก็คงจะแอบคล้อยตามคำพูดนั้นแล้ว การแย่งชิงสมบัติที่ควรเป็นของผู้อื่นนั่นคือสิ่งที่เงินเหมยเกลียดที่สุด ทว่ามาตามอวิ้นไม่ใช่ท่านดาที่เมียนยอมยกสมบัติให้บิดาของเธอ แต่บิดาของเธอก็ยังมาแย่งไป มาตามอวิ้นยกมันให้เธอ และเธอก็จำคำสอนของมาตามอวิ้นขึ้นใจ

‘อย่าให้ใครมาหยิบของในมือไปได้โดยง่าย’

“จริงอยู่ว่าฉันไม่ได้มีสายเลือดเดียวกับพวกคุณ แต่ว่ามาตามก็ยกให้ฉันล่ะ” เงินเหมยยิ้ม หันไปมองนายความ “ฉันมีสิทธิ์ที่จะไม่ยกให้พวกเขาใช้ไหมล่ะ”

“ครับ” นายความพยักหน้ารับ

เงินเหมยหันมากล่าว “ก่อนที่จะสนใจสมบัติพวกนี้ ฉันว่าพวกคุณ น่าจะสนใจคติความของตัวเอง ที่ตอนนี้ยังตกเป็นผู้ต้องสงสัยเรื่องการจ้างวาน มาตามอวินในครั้งนั้น”

พอเอ่ยถึงคติความที่ยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ สองสามีภรรยา ก็หน้า เปลี่ยนสี แม่บ้านคนนั้นสารภาพแล้ว อวินผู้กับสามีวิ่งเต้นเพื่อให้การตัดสิน คติความช้าลง ใช้เส้นสายทุกอย่างเพื่อปิดผิดเป็นถูก พอมาตามอวินตายอย่าง สงบบนเตียง พวกเขาก็กังคังคิดว่าจะนำมรดกที่ได้จากมาตามอวินไปพยุงบริษัท และตัดสินบนเจ้าหน้าทีเพื่อให้คดีนี้เงียบไป

“เสร็จธุระแล้ว ผมขอตัวครับ” นายความเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม หันมา จับมือเงินเหมยเขย่าเบาๆ แล้วเอ่ย “ยินดีด้วยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” เงินเหมยยิ้มรอยยิ้ม

นายพลคนนั้นจับป่าเธอพร้อมกล่าวว่า “หากมีปัญหอะไร เรียกฉันได้ เสมอนะ”

“ค่ะ” เงินเหมยพยักหน้ารับ

หลังจากส่งพวกเขา เงินเหมยจึงหันมามองสองสามีภรรยา

“หมดธุระแล้ว กรุณาออกไปจาก ‘บ้าน’ ของดิฉันด้วยค่ะ”

“แก... นี่คงคกขึ้นวอ! คอยดูเถอะ! ลักวันฉันจะฆ่าแก...!”

ชายวัยกลางคนรีบอุดปากภรรยาของเขา แล้วลากตัวออกไปอย่าง ฉุนเฉียว

เงินเหมยมองสงครของพวกเขา จากนั้นจึงเดินไปนั่ง เหลือบมองภาพ วาดสีน้ำมันซึ่งเป็นภาพเหมือนของมาตามอวินแล้วถอนหายใจยาว

เธอกลายเป็นเศรษฐินีโดยไม่ทันตั้งตัวเลย

เงินเหมยได้กลิ่นหอมของกุหลาบ จึงเผลอหลับไปเมื่อไรไม่รู้ แต่พอ ลืมตาขึ้นมา นางกลับมาอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งที่มีต้นไม้และหญ้านายได้ห้องฟ้า ลีคราม

“นี่...นี่...” เสียงเรียกอย่างขลาดกลัวดังขึ้นจากด้านข้าง

เงินเหมยหันไปมอง ก่อนจะเห็นเด็กหญิงสามคน ทุกคนล้วนอยู่ในชุดสีลันสไตน์ เป็นชุดเหมือนที่นางเคยสวม ทำให้หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว หันไปมองรอบกายแล้วพิมพ์เสียงสั้น “ที่นี่...”

“พวกเราพาเจ้ากลับมาแล้ว” เด็กหญิงชุดเหลืองเอ่ยขึ้น “พวกเราขอภัย พวกเราเล่นสนุกกันเกินไปทำให้เจ้าต้องลงไปอยู่อีกที่หนึ่งซึ่งไม่ใช่ที่ของเจ้า พวกเรา... เอ่อ...” ครั้นเห็นสีหน้าเงินเหมย เด็กหญิงชุดเหลืองก็เอ่ยไม่ออกอีก

“พวกเราเอาของขวัญสวรรค์มาเล่น เหมยเออร์อยากได้ของบางอย่าง และชื่อของเจ้าก็ตรงกับนาง... ก็เลย...” เด็กหญิงชุดเขียวเอ่ย

เหมยเออร์ที่นางกล่าวถึงคงจะเป็นเด็กหญิงชุดแดงที่ทำหน้าเศร้า

เด็กหญิงชุดเขียวกล่าว “เอาเป็นว่าเจ้าอยู่ในที่ที่เจ้าสมควรอยู่แล้ว พวกเราก็ไม่มีอะไรติดค้างกันอีกนะ”

“ไม่มีอะไรติดค้างหรือ!”

เงินเหมยมีสีหน้าทะมึน ตวาดตามออกมาเสียงดัง ทำเอาเด็กหญิงที่หน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะทั้งสามถอยหลังไปสามก้าว กุมมือกันด้วยความตกใจ

“พวกท่านรู้หรือไม่ว่าชีวิตที่นี่ของข้าเป็นเช่นไร!”

เด็กหญิงทั้งสามส่ายหน้า เงินเหมยจึงเล่าต่อ

“ข้าถูกแย่งทั้งการแต่งงาน! ถูกแย่งแม้แต่ทรัพย์สินสมบัติของครอบครัว! ถูกพวกใจโหดทำร้าย ถูกแทงจนตกหน้าผา! ชีวิตที่นี่มีแต่ความเลวร้าย และข้าได้ไปที่นั่น...” เงินเหมยหยุดหอบหายใจ “ในที่สุดก็มีคนยอมรับข้า ข้าได้รักษาร่างกาย ได้รับความรัก และได้รับทรัพย์สินสมบัติ ข้ามีทุกอย่างที่นั่น! และพวกท่านก็พากไปจากข้า โดยการให้ข้ากลับมาที่นี่!”

“ตะ...แต่เจ้าก็มีหน้าตาางดงามอย่างที่ควรเป็นแล้วนะ” เด็กหญิงชุดเหลืองเอ่ย แต่แล้วก็โดนเด็กหญิงชุดเขียวอุตปากทันที

เงินเหมยระเบิดอารมณ์ “แล้วอย่างไร! มีแต่ตัวเช่นนี้ พวกท่านจะให้

ข้าเอาร่างกายไปขายที่หอนางโลมเพื่อยังชีพกระนั้นหรือ!”

เด็กหญิงชุดแดงตาแดงก่ำ ทำท่าจะร้องไห้ ออกมารอมร่อ เงินเหมยจึงเอ่ย

“หรือว่าจะให้ข้ากลับไปยังตระกูลของข้า ก็ดีนะ... แม่เลี้ยงอาจจะต้อนรับข้าด้วยการสังหารข้าทิ้ง หรือไม่ข้าก็จะถูกตราหน้าว่าหลอกลวง เพราะหน้าตาของข้าไม่เหมือนเดิมแล้ว! ถูกทางการจับตัวไป! หรือต่อให้ข้าแสดงหยกของท่านตา พวกนั้นก็คงจะแย่งไปจากข้า! เพราะนอกจากตัวกับหยกที่ห้อยติดตัวเสมอ ตอนนี้ข้าไม่มีอะไรสักอย่างเลย!”

น้ำตาของเด็กหญิงชุดเหลืองร่วงเฝะ

เงินเหมยถอนหายใจเฮือกใหญ่ “และตอนนี้ข้าก็เลวร้ายที่จะแต่งงานแล้วด้วย ในโลกนี้คนแต่งงานกันตอนอายุไม่เกินยี่สิบหนว แต่ข้าตอนนี้อายุยี่สิบสี่หนว! ทำไมพวกเจ้าไม่ปล่อยให้ข้าตายตั้งแต่ตอนนั้น! พวกเจ้าทำอะไรกับชีวิตข้า! พรากข้าไปเพื่อเจอลิงที่ดี! ก่อนจะพรากข้าจากมันมาอย่างนั้นหรือ! แล้วยังพูดง่าย ๆ ว่าขอภัย?! ไม่มีอะไรติดค้าง?! และกำลังจะจากไปเช่นนั้นหรือ!”

เงินเหมยคิดถึงชีวิตของตนต่อจากนั้นแล้วก็เกิดอับจนหนทาง “ให้ข้าตายดีกว่า!”

“อย่า!” เด็กทั้งสามร้องห้ามพร้อมกัน

เด็กหญิงชุดเขียวรีบเอ่ย “เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้ว พวกเราผิดต่อเจ้า”

เด็กหญิงชุดแดงร้องไห้โฮ “ข้าขอภัย”

เด็กหญิงชุดเหลืองบอก “พวกข้าขอปรึกษาอะไรกันก่อน ลักครู่หนึ่งนะเจ้า... ใจเย็นๆ ก่อน อย่าเพิ่งรีบตาย”

สิ้นประโยคนั้น พวกนางทั้งสามก็หันไปนั่งจับเข้าพูดคุยกัน

“พวกเราทำเรื่องใหญ่แล้ว”

“ทำลายชีวิตคนผู้หนึ่ง พวกเราอาจจะถูกปลดจากการเป็นเทพก็ได้ ไม่

นะ...”

“พวกเราทำผิดต่อนาง ย่อมต้องชดใช้ให้นาง หากทำผิดแล้วรู้จักแก้ไข สวรรค์คงให้อภัย”

“เขาวกัันว่าลูกชายกลับตัวมีค่าเท่าทองพันชั่ง ลูกสาวกลับตัวถึงสามคนย่อมมีค่ามากกว่า”

พวกนางซุบซิบกัน เด็กหญิงชุดเขียวชะโงกหน้าไปมองเงินเหมย ก่อนถูกเด็กหญิงชุดเหลืองกตศิริระให้กลับมาเข้ากลุ่ม พูดคุยกันมากมาย สุดท้ายยจึงเซ็ดน้ำตาแล้วหันไปทำท่าซึ้งซึ้งใส่เงินเหมย

“พวกเราทำผิดต่อเจ้า พวกเราจะต้องชดใช้” เด็กหญิงชุดแดงบอก “เจ้าอยากได้อะไรหรือ”

“ชีวิตในโลกนั้นของข้าดีมาก ก่อนหน้าจะมาที่นี่ข้าได้รับเคราะห์หนักหน่วง และเงินอีกจำนวนมหาศาล ข้าได้รับมาด้วยความเป็นธรรม และข้าคิดว่า... ข้ามีสิทธิ์ได้”

เงินเหมยกล่าวอย่างจริงจัง นางพึงจะเป็นเศรษฐินีในโลกนั้น ก็ถูกกระชากกลับมายังโลกนี้ ให้ตายอย่างไรนางก็ไม่ยอม!

“ได้ๆ เอาให้เหมือนเดิมเลยใช่หรือไม่” เด็กหญิงชุดเหลืองบอก

“ข้าเองก็อยากให้เหมือนเดิม” เงินเหมยถอนหายใจ “แต่วิหยาการที่โลกนั้นสูงมาก แต่โลกนี้...” หญิงสาวรู้สึกปวดหัว “พวกท่านก็น่าจะรู้”

“ไม่เป็นไร” เด็กหญิงชุดเหลืองบอก นางปรบมือเบาๆ

เหล่าเด็กหญิงหันไปทางทิศหนึ่ง เงินเหมยเองก็หันไปมอง พบว่า คุกขี้เหล็กเจ็ดชั้นของมาตามอวินค่อยๆ ปรากฏขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์ เงินเหมยเร่งก้าวเข้าไปด้านใน เห็นว่าเครื่องเรือนทุกอย่างอยู่ครบ เด็กหญิงชุดเหลืองเดินมาจับมือเงินเหมยที่สวมแหวนดอกกุหลาบไว้ที่นิ้วชี้ นางส่งพลังเข้าไปในแหวนวงนั้นพร้อมบอก

“เจ้าจะบัญชาการเครื่องเรือนทุกอย่างในบ้านหลังนี้ได้ตั้งใจนึก พวกมันจะทำงานเหมือนมีชีวิตเมื่อเจ้าสั่ง เจ้าลองนึกเคลื่อนย้ายอะไรดูสักหน่อยสิ”

เงินเหมยขมวดคิ้วพาลางเอ่ย “เปิดไฟ”

“ไม่ต้องเอ๋ยก็ได้” เด็กหญิงชุดเหลืองกล่าว

ไฟทุกดวงสว่างวาบขึ้นมา เงินเหมยยังไม่ค่อยไว้วางใจสักเท่าไร จึงลองบอกให้แก่อี้ทั้งหลายขยับเปลี่ยนทิศ มันก็ขยับตามที่นางบอกจริงๆ มันเดินตุ๊กตุ๊กเหมือนมีชีวิต บ้างก็ลอยไปมา ลองเปิดตู้เย็น ก็พบว่ามีไอเย็นออกมา แม้ไม่ได้เสียบปลั๊ก โบหน้าบึ้งตึงในคราแรกจึงค่อยๆ ดูดีขึ้น

เงินเหมยถาม “แล้วเงินในบัญชี?”

เด็กหญิงชุดเหลืองยิ้ม “ที่นี่มีห้องเก็บสมบัติหรือไม่?”

“มี” เงินเหมยรีบตรงไปยังห้องหนึ่ง อีกเหตุผลที่มาตามอวินต่อเติมเหตุผลของตนเหมือนนางวงกต เพราะห้องหนึ่งเป็นห้องนิรภัยที่เก็บของล้ำค่าของมาตามอวินเอาไว้

พอมาถึงประตูเหล็กห้องนิรภัย เงินเหมยเพียงมองมัน ประตูก็ปลดล็อกเอง แล้วเปิดอย่างรวดเร็ว ตู้เครื่องเพชรของมาตามอวินตั้งอยู่ด้านใน พร้อมด้วยปึกเงินสดมากมาย ดูแล้วน่าจะมีจำนวนมหาศาล เงินเหมยรู้ได้ทันทีว่านี่คือเงินทั้งหมดในธนาคาร เด็กหญิงชุดเหลืองที่เดินตามนางมายึดทุกอย่างภาคภูมิใจ

“เป็นเช่นไรเล่า ข้าแรมิตให้เจ้า ที่นี้ก็คงไม่ต้องขายเรือนกายแล้วละมัง”

เงินเหมยถอนหายใจ “นี่เป็นเงินที่ใช้ได้เฉพาะในโลกนั้น”

“อู๊ย!” สองแก้มของเด็กหญิงชุดเหลืองแดงเรื่อ ยิ่งเห็นสายตาของพี่น้องก็ยิ่งก้มหน้างูต “ได้ๆ ข้าจะเปลี่ยนให้เดี๋ยวนี้”

นางโบกมือ เกิดละอองดงามปลิวจากฝ่ามือเล็ก พกกระจายไปต้องเหล่าธนบัตร ปึกธนบัตรก็แปรเปลี่ยนเป็นก้อนทองที่มีมูลค่าสูงสุดในโลกนี้ หลายร้อยก้อน จำนวนเท่าที่ขายแล้วมีมูลค่าเท่าเงินของมาตามอวิน ก้อนทองพวกนั้นเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ จนเริ่มถล่ม และกำลังจะล้นออกมาจากห้อง เงินเหมยต้องเร่งงูเด็กๆ ออกมาจากห้องนั้น ทองทั้งหมดทะลักออกมาจากห้องนิรภัย นั่นเป็นเพราะจำนวนเงินที่มาตามอวินมอบให้เงินเหมยมีจำนวนมากจริงๆ

เกิดปัญหาเงินแทบล้นคฤหาสน์ออกมา เด็กหญิงในชุดเหลืองโบกมืออีกครั้งเพื่อขยายคฤหาสน์ ห้องนิรภัยจึงได้ขยายกว้างขึ้น ทึบทั้งหลายก็ปรากฏขึ้น ก่อนสลับก้อนทองเข้าไปแล้วลอยไปจัดเก็บในห้องนิรภัยอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย พอทุกอย่างเรียบร้อย เด็กหญิงชุดเหลืองก็ถอนหายใจ

เงินเหมยกล่าว “มีเงินมากขนาดนี้ ชีวิตของข้าจะปลอดภัยได้อย่างไร พวกท่านให้ข้าเป็นวรยุทธ์ได้หรือไม่”

“พวกข้าไม่ใช่เทพสงคราม” เด็กหญิงชุดเหลืองก้มหน้าลงเล็กน้อย “การขอพรจากเทพก็ต้องขอให้ตรงกับสายของเทพองค์นั้นด้วย พวกข้าทำได้แค่นำของที่มีบนโลกนี้และโลกนั้นมาให้เจ้าเท่านั้น พร้อมด้วยของจากพวกเราอีกนิดหน่อย”

เด็กหญิงชุดเขียวกล่าว “แต่ถึงเจ้าจะไม่มีวรยุทธ์ แต่ตอนนี้เจ้าก็มีอาวุธของอีกโลกนะ”

ถึงของในคฤหาสน์จะฟังคำสั่งนาง แต่คนโลกก็ยังน่ากลัวเสมอ ครั้นเห็นสีหน้าของนาง เด็กหญิงชุดแดงก็เอ่ย

“เอาเช่นนั้น ข้าจะปลุกกุหลาบให้เจ้า”

เงินเหมยทำหน้านงนงสงสัย เด็กหญิงคนเดิมจึงกล่าวต่อ

“เจ้าต้องมีชะตากรรมเช่นนี้เป็นเพราะข้า ดังนั้นข้าจะให้ดอกกุหลาบของข้าแก่เจ้า” นางเอาดอกกุหลาบที่ติดมวยผมของตนเองออกมาก่อนถามขึ้น “ข้าสามารถปลุกมันได้ที่ไหน”

“ตามข้ามา” เงินเหมยเดินนำอีกฝ่ายไปยังเรือนกระจกปีกตะวันออกของคฤหาสน์

เรือนกระจกขนาดใหญ่ปรากฏขึ้นในสายตาทุกคน เด็กหญิงชุดแดงยิ้มให้เงินเหมย แล้วเดินไปยังกระถางที่อยู่กลางห้อง บักดอกกุหลาบสามสีลงไป ดอกกุหลาบนั้นงอกงามขึ้นมาหลากหลายดอก กลายเป็นเถาวัลย์ที่เลื้อยปกคลุมไปทั่วรอบบริเวณคฤหาสน์ ดอกกุหลาบที่อยู่นอกเรือนกระจกเป็นสีขาว ขณะที่ดอกกุหลาบในเรือนกระจกหลังนี้เป็นสีแดงกับสีเหลือง

“กุหลาบสีขาวนั้นเป็นกุหลาบที่จะทำให้คนอื่นหรือสัตว์หมดสติทันทีที่ได้กลิ่นของมัน ยกเว้นเจ้า นอกจากเจ้าจะต้องการสลบเพราะมัน ไม่ว่าเจ้าจะดมมันสักกี่ครั้ง เจ้าก็ไม่สลบ และมันยังสามารถต่อสู้กับศัตรูได้หากเจ้าปรารถนา ยังมี... กุหลาบสีเหลืองนี้เป็นยาวิเศษ ใครก็ตามที่ได้ดมกลิ่นหรือกินกลีบของมันเข้าไป ไม่ว่าร่างกายจะมีบาดแผลมากแค่ไหนก็จะหายกลับมาเป็นปกติได้ ไม่ว่าพิษร้ายแค่ไหนก็ถอนได้ ส่วนดอกกุหลาบสีแดง...” เด็กหญิงชุดแดงหันไปมองเด็กหญิงชุดเขียว เด็กหญิงชุดเขียวเนรมิตโหลแก้วขนาดใหญ่ขึ้นมาในมือ

“ดอกกุหลาบสีแดงจะต้องใช้กับสิ่งนี้” เด็กหญิงชุดเขียวเด็ดดอกกุหลาบสีแดงแล้วใส่ไว้ในโหลแก้ว บอกเงินเหมย “เจ้าลองนึกถึงของที่ถูกละลายไปแล้วดูสิ”

เงินเหมยขมวดคิ้ว นึกถึงถ้วยชาของมาตามอวีนที่นางพลอสทำตกแตกสมัยยังไม่ชินกับความเป็นอยู่ในโลกนั้น ไม่นานกุหลาบสีแดงก็กลับกลายเป็นถ้วยชานั้น เงินเหมยตกใจรีบคว้ามันมาถือเอาไว้

“พวกเราชอบทำของเสียหาย ท่านพ่อก็เลยมอบโหลนี้ไว้ให้สองใบ” เด็กหญิงชุดเขียวแลบลิ้น “ใส่กุหลาบสีแดงลงไป แล้วนึกถึงของที่เสียหายไปแล้ว มันจะปรากฏขึ้นมาแทนดอกกุหลาบ ไม่ว่าใหญ่แค่ไหนก็ดึงออกมาได้”

“ไม่ใช่แค่ของที่เจ้าทำเสียหาย ของทุกอย่างที่ถูกละลายไปแล้วก็จะเป็นเช่นนี้” เด็กหญิงชุดแดงบอกพร้อมรอยยิ้ม “เจ้าพอใจหรือไม่”

เงินเหมยลองใช้กุหลาบแดงแลกกับของชิ้นที่ใหญ่กว่า และรู้ว่าไม่ว่าของนั้นจะใหญ่แค่ไหนก็ดึงออกมาได้ อย่างพรหมที่ถูกมาตามอวีนเผาไปแล้วก็ดึงออกมาจากโหลแก้วได้ในสภาพเหมือนใหม่

เงินเหมยครุ่นคิดก่อนจะเอ่ย “ช่วยอะไรอีกสักสองสามอย่างได้หรือไม่”

“ได้สิ” เด็กหญิงทั้งสามบอกอย่างใจกว้าง

สิ่งที่เงินเหมยต้องการคราวนี้เรียบง่ายมาก นางแค่ขอให้พวกเขาสร้างหมอกควันขึ้นมา รวมถึงรอยแยกของพื้นดินรอบๆ คฤหาสน์ แล้วสร้างสะพาน

ที่มีเกอวัลย์กุหลาบสีขาวเลื้อยพัน ไว้ป้องกันไม่ให้ผู้อื่นหรือสัตว์ป่าหลงเข้ามาในคฤหาสน์ของนาง

เงินเหมยยังขอให้รถยนต์ที่อยู่ในโรงจอดรถทั้งหมดกลายเป็นรถม้าเพื่อให้เข้ากับสภาพแวดล้อม ของในคฤหาสน์อาจจะเป็นของทันสมัยได้ แต่สำหรับพาหนะที่นางจะใช้ สมควรเป็นรถม้า... และแน่นอนว่ามันไม่จำเป็นต้องเทียมม้า เงินเหมยสามารถสั่งให้มันไปไหนมาไหนได้

เด็กหญิงชุดเหลืองยังกล่าวอย่างใจดี “คฤหาสน์นี้จะหายไปหากเจ้าหมุนแหวนไปทางขวาสามรอบ และจะกลับมาปรากฏตรงหน้าเจ้าถ้าเจ้าหมุนแหวนไปทางซ้ายสามรอบ คนที่มีแหวนวงนี้เท่านั้นที่จะสั่งการคฤหาสน์นี้ได้”

“เข้าใจแล้ว”

เด็กหญิงชุดแดงยื่นม้วนภาพให้เงินเหมย “ข้าทำผิดต่อเจ้าที่สุด ดังนั้นข้าขอมอบสิ่งนี้ให้เจ้าอีกอย่าง เจ้าสามารถดูเรื่องราวในอดีตของใครต่อใครได้ขอเพียงเจ้าเขียนชื่อจริงตั้งแต่แรกเกิดไว้ในกระดาษนี้”

‘ชื่อจริงตั้งแต่แรกเกิด’ เงินเหมยครุ่นคิด นางก็รู้ว่าบนโลกของนางมีของวิเศษที่ทำร้ายคนได้ ขอเพียงได้ยื่นชื่อจริงตั้งแต่แรกเกิดของคนผู้นั้น ดังนั้นพวกชนชั้นสูงหรือราชวงศ์ต่างๆ จึงมีธรรมเนียมปกปิดชื่อจริงตั้งแต่แรกเกิดของตนเอง แต่ของวิเศษพวกนั้นหายากยิ่งกว่างมเข็มในมหาสมุทร และไม่มีของพวกนั้นปรากฏมานานแล้ว ซึ่งเป็นของวิเศษในตำนาน เงินเหมยกำลังจะได้มันมาจึงตื่นเต้นยิ่งนัก

หญิงสาวรับสิ่งนั้นมา มองเด็กหญิงทั้งสามที่แย้มรอยยิ้มก่อนกล่าว “ขอบคุณพวกท่านมาก”

“ไม่เป็นไร ขอเพียงเจ้าปิดเป็นความลับ ไม่บอกใครว่าพวกเราเจอของเจ้าไปที่ใดก็พอ” เด็กหญิงชุดเขียวแย้มรอยยิ้มกว้างอดฟันขาวราวกับไข่มุก

“ใช่แล้ว ห้ามบอกใครนะ” เด็กหญิงชุดเหลืองกล่าว

เด็กหญิงชุดแดงกล่าวเสริม “และพวกข้าขอภัย... จริงๆ”

เงินเหมยพลันรู้สึกเหมือนตนกำลังรังแกเด็ก หากพวกนางไม่ส่งเงิน-

เหมยไปยังโลกอื่น ปานนี้เงินเหมยก็คงจะตายอยู่ใต้ผ้านั้นแล้ว แต่เงินเหมยกลับขู้งัดเอาหนี้จากพวกนาง

“ข้ารับประกันว่าจะไม่บอกใคร” เงินเหมยบอกพร้อมรอยยิ้ม

เด็กหญิงทั้งสามถอนหายใจยาว “เช่นนั้นพวกข้า... ขอลา”

พวกนางค่อยๆ หายไปที่ละคน เหลือเพียงเด็กหญิงชุดเหลืองที่ร้องร่ำพอฟื้นของของตนหายไปจนหมด นางก็กวักมือเรียกให้เงินเหมยกลับมา แล้วกระซิบบอก

“บนโลกนี้มีรักแท้ของเจ้าอยู่นะ เจ้าต้องหาเขาให้เจอ ผู้ที่จะไม่ทำให้ดอกกุหลาบโรยรา”

เงินเหมยยิ้ม พยักหน้ารับทั้งที่ในใจไม่เชื่อสักเท่าไร

รักแท้สำหรับนางนั้น... คือเรื่องเพ้อฝันมานานแล้ว

เงินเหมยศึกษาของวิเศษทั้งหลาย รวมทั้งทรัพย์สินสมบัติในคฤหาสน์

อาชีพของมาตามอวินนั้นคือค้าอาวุธให้กองทัพจีน และเพราะมักมีคนร้ายหมายเอาชีวิตมาตาม ดังนั้นเธอจึงเก็บอาวุธส่วนใหญ่ไว้ในห้องลับเฉพาะ เงินเหมยมองปืนและกล่องกระสุนปืนจำนวนมาก นางเดินไปหยิบปืนที่ยังไม่ได้ประกอบชิ้นมาประกอบให้เรียบร้อย เล็งออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อยังไปหนึ่งนัด ดอกกุหลาบสีขาวก็สะบัดไปด้านหนึ่ง

เจ้าปืนขยับตัวอย่างอัศจรรย์ในมือของเงินเหมย นางถอดปลอกกระสุนแล้วเก็บมันเข้าไปในตู้ ออกคำสั่งให้มันนอนอย่างสงบ นางครุ่นคิดว่าของใช้ทุกอย่างที่ติดมาจากโลกอื่นคงจะมีชีวิตขึ้นมา แต่ไม่ว่าของจากโลกนี้จะมีชีวิตหรือไม่หากนำกลับเข้ามาในคฤหาสน์

เงินเหมยเดินไปยังห้องเก็บผ้า ตอนนี้นางยังสวมชุดที่มักสวมเป็นประจำในโลกนั้น ครุ่นคิดว่าหากนางจะออกไปยังตัวเมืองจะต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้เข้ากับคนในโลกนี้ มาตามอวินเป็นคนที่ชอบสะสมผ้า เธอมีผ้าจำนวนมาก เงินเหมยคิดจะใช้ผ้าตัดชุดให้ตนเอง นางหยิบเอาผ้าสีดำขึ้นมา

ในโลกนั้น... มักสวมชุดสีดำไว้อาลัยให้ผู้ตาย

เงินเหมยคิดจะไว้อาลัยให้มาตามอวิน นางจึงอยากสวมชุดสีดำให้คนที่เปรียบเหมือนมารดาคนที่สอง

คฤหาสน์ของมาตามอวินในโลกนั้นอยู่ห่างจากตัวเมือง จึงมีห้องเก็บวัตถุดิบทำอาหารอยู่มาก เงินเหมยตัดชุดจากความทรงจำ และอยู่อย่างสบายใจในคฤหาสน์นี้ต่อไปได้อีกสักพัก หลังจากวาดแบบสำหรับตัดเย็บชุดให้ตนเอง และทดลองสั่งให้จักรเย็บผ้า กรรไกร เข็ม และด้าย ตัดเย็บชุดตามแบบนั้น เงินเหมยก็ตัดสินใจเข้าไปในห้องของมาตามอวิน เตียงนอนของมาตามอวินเห็นนางก็รีบเขย่าตัวเล็กน้อย ให้เงินเหมยรู้ว่ามีอะไรบางอย่าง

หมอนบนเตียงพลิกทำให้เงินเหมยเห็นจดหมายที่มาตามอวินซ่อนไว้ เงินเหมยทุดตัวลงนั่งบนเตียงที่สงบแล้ว ผ้าห่มลอยมาคลุมขาของนางอย่างเอาใจ เงินเหมยเปิดผนึกจดหมายออกอ่าน

เงินเหมยที่รัก

เธอคงจะแปลกใจที่ฉันยกทุกสิ่งทุกอย่างของฉันให้เธอ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะฉันรักเธออย่างที่ไม่รดาพึงรักลูกสาวคนหนึ่ง และอีกส่วนเป็นเพราะฉันมองว่าเธอช่างเหมือนกับฉันเหลือเกิน เธออาจจะไม่เชื่อ แต่ฉันเคยเป็นอย่างเธอ คับแค้นในความไม่เท่าเทียมที่โลกใบนี้มอบให้ฉัน จนฉันคิดได้ว่า... หากโลกไม่เท่าเทียม ฉันก็จะพยายามทำให้มันเท่าเทียมด้วยตัวของฉันเอง หากฉันต้องการ ฉันก็จะพยายามทำให้ตัวฉันเหนือกว่าคนทั้งโลก

เงินเหมยที่รัก บนโลกนี้มีอะไรมากมายให้เราหิยบฉวย ขอเพียงแค่เรามองเห็นมัน จำคำของฉันเอาไว้

เงินเหมย เธออาจไม่รู้ตัว แต่เธอเป็นนักสู้ที่ยิ่งใหญ่ และคฤหาสน์หลังนี้จะเป็นกองทัพอของเธอ ไปคว้าชัยชนะตราบเท่าที่เธอต้องการเถิด เธอคู่ควรกับมันแล้ว

มาตามอวิน

เงินเหมยเก็บกระดาดแผ่นนั้นเอาไว้ เดินไปหากรอบรูปมาใส่และแขวนเอาไว้อย่างดี เธอมองเพดานในห้องของมาตามอวิน เจ้าเตียงหลังนี้คงกลัวว่าหญิงสาวจะไม่หลับ จึงได้โยกตัวเองเบาๆ เหมือนเท่กล่อม เงินเหมยหลับตาลง ครู่หนึ่งจึงหัดตากายลุกขึ้น เดินออกจากห้องไป ทำให้เครื่องเรือนทั้งหลายแสดงอาการโศกเศร้า

หญิงสาวเดินไปหิบบของวิเศษที่นางได้รับมา นั่นคือม้วนภาพที่ไร้รอยหมึก หิบบปากกาหมึกซึมจากนั้นก็เขียนลงไป

‘อวินผู้’

ภาพหลานสาวของมาตามอวินปรากฏขึ้น เป็นภาพของเด็กทารกหญิงที่ห้องชายของมาตามอวินอุ้มขึ้นมา พยายามเอ่ยให้พี่สาวของตนอุ้มเด็กคนนั้นด้วย ความคมชัดและการเคลื่อนไหวนั้นเหมือนเงินเหมยกำลังดูโทรทัศน์ ลักเครื่อง ชั่วขณะเงินเหมยเกิดความอยากรู้อหลังจากที่ตนกลับมายังโลกนี้อวินผู้กับสามีเป็นเช่นไร ภาพที่อยู่ในม้วนภาพนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นภาพของอวินผู้ที่ถูกตำรวจสอบปากคำอย่างหนัก

เพราะเงินเหมยและคฤหาสน์ทั้งหลาย รวมทั้งเงินในบัญชีหายไปภายในค่าคืนเดียว และมีคนได้ยื่นว่าเป็นอวินผู้ที่จะฆ่าเงินเหมย เหมือนว่าหลานสาวของมาตามอวินจะลำบากไม่น้อยในการแก้ข้อกล่าวหา เงินเหมยยิ้มบางๆ สมแล้วที่เป็นของวิเศษจากเทพ ใช้ได้ดีจริงๆ ขนาดนางอยากจะทำเรื่องในต่างโลก ยังสามารถดูได้อย่างใจต้องการ

เสียอย่างเดียวคือจำเป็นต้องใช้ชื่อจริงตั้งแต่เกิด และผู้ใช้จะต้องค้นหาคนที่ต้องการสืบข้อมูลบ้าง หากมีใช้ชื่อที่ใช้ยามถือกำเนิด ภาพก็จะไม่ปรากฏตั้งใจ

เงินเหมยครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนจะทำใจจดจ่อปากกาเขียนคำว่า ‘หูหรง-ชวน’ และนางก็ตั้งใจ ขอดูเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนที่หูหรงชวนเข้ามาในตระกูลเงิน

หูหรงชวนเป็นคนยากจนแต่รูปร่างดี เขาเป็นบัณฑิตที่เดินทางมาสอบใน

เมืองหลวง และได้ยินเรื่องเกี่ยวกับกิตติศัพท์ร้านผ้าของตระกูลเงิน ภาพนั้น
 ฉายให้เห็นภาพของหูหรงชนมอรรธม้าของตระกูลเงินที่โอดำเข้าออกวังหลวง
 เงินเหมยรู้ว่านั่นคงจะเป็นตอนที่ท่านตาของนางคบหากับอดีตฮ่องเต้และถูก
 เชิญเข้าไปในวังหลวงบ่อยครั้ง หูหรงชนลงทุนอดข้าวอดน้ำ แล้วไปแก่งเป็น
 ลมอยู่ที่หน้าคฤหาสน์ตระกูลเงิน ผู้เฒ่าเงินเห็นว่าเขาเป็นบัณฑิต เลยยอมให้
 กิณอยู่ในคฤหาสน์เพื่ออ่านตำราเตรียมสอบรับราชการ

หูหรงชนหมายตาเงินเงินเอาไว้ ครานั้นเงินเงินอายุเพียงแค่สิบสอง
 อย่างสิบสามหนาว ได้รับการประคบประหงมอย่างดีจากผู้เฒ่าเงิน หากเทียบ
 อายุในโลกที่เงินเหมยเพิ่งจากมา เด็กอายุสิบสองสิบสามหนาวนั้นยังไม่ประสา
 และยังอ่อนบิดามารดาอยู่เลย เงินเงินก็ไม่ผิดไปจากนั้น ท่าทางในตอนแรก
 มารดาของเงินเหมยไม่ได้แสบบิดา ที่สนใจเขาก็เพราะว่าหูหรงชนแต่งบท
 กวีได้ไพเราะ เงินเงินเป็นกุลสตรีในห้องหับ นางจะตามทันความเจ้าเล่ห์ของ
 หูหรงชนได้อย่างไร แล้วจาก 'ไม้กลายเป็นเรือ' ก็มาประจักษ์ต่อหน้าเงิน-
 เหมย บิดาของนางล่อลวงเด็กหญิงวัยสิบสองหนาวเรื่องการแต่งบทกวี มอมยา
 แล้วเปลื้องผ้านาง!

เงินเงินไม่รักหูหรงชนอย่างที่ผู้อื่นเข้าใจ แต่นางยังเป็นเพียงเด็ก
 หญิง เมื่อถูกทำร้ายและถูกขู่บังคับย่อมขลาดกลัว จากนั้นหูหรงชนที่เปลี่ยน
 มาใช้แซ่เงิน ก็ให้สาวใช้แซ่หม่าตามประกบนางทุกอย่างก้าว ตัวเขาแสดงท่าที่
 'รักถนอมภรรยา' แท้จริงก็แค่กังวลว่านางจะพูดเรื่องที่เขากับนางเท่านั้น

และดูเหมือนนรกจะเข้าข้างเงินหรงชน เพราะเงินเงินตั้งครมหลัง
 จากแต่งงานไม่นาน เงินหรงชนแสดงท่าที่ยืนชนแข็งต่อหน้าผู้เฒ่าเงิน เดิน
 ทางขึ้นเหนือล่องใต้ไปซื้อไหมจากนอกด่านเพื่อทำการค้า แต่แท้จริงแล้วเขา
 เดินทางกลับไปหานางหวั่ง ภรรยาคนแรกที่คอยดูแลมารดาชราของตนอยู่ และ
 ได้ยินเสียงบิดาแท้ๆ พูดกับนางหวั่ง

“เด็กปานั้นจะมีดีอะไร อย่างมากก็แค่แก้ขัดเท่านั้น”

พร้อมทั้งเอาเงินมาให้มารดาของตนและนางหวั่ง ทำให้เงินเหมยอด

เหยียดยิ้มเยาะไม่ได้

เหมือนว่าเงินทรงชวนจะรักใคร่นางหวังอย่างแท้จริง พวกเขามีลูกด้วยกันสองคน คือเงินเซียงกับเงินชู สามแม่ลูกนั้นเติบโตด้วยเงินที่เงินทรงชวนบังคับเอามาจากเงินเงินทั้งนั้น นางหวังมีเครื่องประดับของเงินเงิน ก่อนที่มารดาของนางจะจากไปเสียอีก พร้อมกันนี้เงินทรงชวนยังลักลอบมีความสัมพันธ์กับสาวใช้แซ่หม่าซึ่งเป็นสาวใช้ประจำตัวของมารดา เพื่อให้นางหม่าคอยดูแลควบคุมเงินเงินตอนที่เขาไม่อยู่ เงินทรงชวนยังเอายาจากนอกด่านมาให้นางหม่าให้เงินเงินกินอีกด้วย

เงินเหมยจับใบหน้าของตนเอง นึกถึงคำของหมอในโลกนั้นที่บอกว่าใบหน้าของนางเป็นเช่นนี้เพราะตอนมารดาตั้งครรภ์ได้รับสารพิษบางอย่าง ดวงตาของนางจึงทอประกายล้าลึกขึ้น

พอเงินเงินคลอดลูกสาวและตายจากไป ผู้เฒ่าเงินก็ยังคงหลงคิดว่าเงินทรงชวนที่ตอกชกหัวเสียใจจนแทบคลั่งนั้นรักใคร่บุตรสาวของเขาอย่างลึกซึ้ง เมื่อผู้เฒ่าเงินคิดดูแลหลานสาว ก็จัดการส่วนมากเลยยกให้ลูกเขยของตน เขายังไม่ได้รับนางหม่าเป็นภรรยาทันที แต่ให้เงินนางไถตัว ซ้อบ้าน และอยู่เป็นนางบำเรอนอกบ้านลับๆ ของเขา มีลูกชายด้วยกันชื่อว่าเงินเค่อ และมีลูกสาวนามว่าเงินลี่ ส่วนเงินทรงชวนก็ยังคงแสดงบทบาทว่าเป็นลูกเขยที่ดีของผู้เฒ่าเงินต่อไป จนในที่สุดเรื่องราวก็เป็นอย่างที่เงินเหมยรู้

เงินเหมยถูกปฏิเสธการแต่งงานตามการคาดเดาของเงินทรงชวน เขาเลยถือโอกาสพาลูกสาวที่เขารักนามว่าเงินชูมาปรากฏตัว ให้เงินชูห่มั้นหมายกับอันอ่อง แล้วพานางหวัง เงินเซียง และเงินชู เข้ามาอยู่ในเขตหาสน์ตระกูลเงิน หลังจากส่งผู้เฒ่าเงินกับเงินเหมยไปอยู่วัด เขาก็ไปรับมารดาของตน... สุธยีนผู้เฒ่าหุมาอยู่ด้วย ก่อนรับนางหม่ามาเป็นอนุภรรยาพร้อมลูกชายลูกสาว ครานี้กรรมตามทันนางหม่า นางช่วยเหลือหูทรงชวนทำลายคุณหนูของตน เพียงเพราะอยากขึ้นมาเป็นภรรยาเอกของคหบดี แต่กลับกลายมาเป็นอนุภรรยาเสียได้ เงินเหมยอยากจะสมน้ำหน้านางหม่า ทว่าในใจกลับเต็มไปด้วย

ด้วยความขมขื่นมากกว่า ในตอนนั้นมีเหตุการณ์หนึ่งที่ทำให้นางต้องเลิกคิ้ว
องค์รัชทายาทตามหาสตรีที่มีใบหน้าเต็มไปด้วยดิ่งเนื้อ...

แน่นอนว่าองค์รัชทายาทต้องได้ยินเรื่องที่บุตริตระกูลเงินนามว่า ‘เงิน-
เหมย’ ที่ถูกอันอ่องปฏิเสธการแต่งงานเพราะมีดิ่งเนื้อบนใบหน้า เงินเหมย
ใจเต้านโครมครามเมื่อเห็นว่าคนขององค์รัชทายาทมาสืบที่คฤหาสน์ตระกูลเงิน

เงินทรงชวนหน้าเปลี่ยนสี ปรีะกับนางหวังว่าจะทำเช่นไรดี แล้วพวก
เขาก็ไปหาอันอ่อง ใช้เงินชุกเกลี้ยกล่อม อันอ่องกับองค์รัชทายาทไม่ได้อยู่ฝ่าย
เดียวกันและแข่งขันกันอย่างเจียบๆ อันอ่องเกรงว่าองค์รัชทายาทจะเอาจุดนี้
มาโจมตีตนเอง เลยบอกให้เงินทรงชวนตามตัวเงินเหมยมา แต่เงินทรงชวน
หวาดกลัวว่าองค์รัชทายาทจะช่วยเหลือเงินเหมยเพื่อคืนความเป็นธรรม เขา
จึงเจรจาว่าถ้าพาเงินเหมยตัวจริงมา องค์รัชทายาทอาจจะหาทางบีบให้อันอ่อง
ต้องแต่งงานกับบุตรสาวอัปลักษณ์ได้ ในฐานะบุรุษเช่นเดียวกัน เขาทำใจไม่ได้
หากคนรูปร่างมออย่างอันอ่องจะต้องจมปลักกับเงินเหมย

“แล้วจะทำเช่นไร” อันอ่องเริ่มคล้อยตาม

เงินทรงชวนรีบกล่าว “กระหม่อมเคยพบเจอเด็กสาวที่อายุรุ่นราวคราว
เดียวกับสตรีอัปลักษณ์ผู้นั้น และนางพึงจะแขวนคอตายไปไม่นาน หาก
ท่านอ่องช่วยสักนิด... เรื่องนี้ก็จะแนบเนียน”

เด็กสาวคนนั้นยังไม่ตาย แต่เงินทรงชวนให้คนไปซื้อตัวนางจากบิดา
มารดามาเพื่อสังหาร รัตคอนางแล้วเอาศพไปฝังไว้ในวัดที่เงินเหมยกับผู้เฒ่า
เงินเคยอาศัย อันอ่องสั่งคนของตนโกนศีรษะเป็นหลวงจีน พององค์รัชทายาท
มาถึงก็ให้คนชุดศพของเด็กสาวขึ้นมา ทั้งหลวงจีนปลอม อันอ่อง และเงิน-
ทรงชวนก็กล่าวว่านั่นคือเงินเหมย ละครันแนบเนียน ความเสียใจของอันอ่อง
ก็ดูลึกซึ้งเสียจนต้องแต่พระราชทานของปลอมประโลม

แล้วเงินเหมยก็จากไปด้วยสาเหตุนี้เอง

เมื่อถึงตอนนี้ เงินเหมยก็ต้องหยุดพักเพื่อสงบสติอารมณ์ นางหยิบ
หยกของท่านดาขึ้นมาดู ทั้งท่านดา มารดาของนาง และนางช่างน่าสงสารเหลือ

เกิน!

เงินเหมยเคยคิดหลายครั้งขณะอยู่ในจวนขุนนางแซ่ถ่ง หากหนีไปได้ นางจะหวงคืนความยุติธรรมให้ตระกูลเงิน หวงสิ่งที่เป็นของนางคืนมาจากบิดา แท้ๆ แต่พอโชคชะตาพานางไปยังโลกใหม่ ใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นนับสิบปี ก็รู้ได้ว่า ตอนนั้นนางช่างไร้เดียงสา ต้องยอมรับว่า... แม่เงินเหมยจะหนีออกไปได้ใน วันนั้น แต่นางก็คงจะยังทำอะไรไม่ได้ ทั้งวิธีคิดและสิ่งที่มีอยู่ในมือยัง ขาดแคลนเกินไป วิธีคิดขาดความเจ็บคมและการไตร่ตรอง ในมือยังขาด ทรัพยากรที่จะหวงทุกสิ่งกลับมาจากเงินทรงชน

ตอนที่เงินเหมยอยู่ข้างมาตามอวิน แม้อยากจะแก้แค้นใจแทบขาด แต่นางก็ต้องสะกดข่มเอาไว้เสมอเพราะเป็นไปไม่ได้ นางมาอยู่ในโลกใหม่แล้ว ไม่อาจกลับไปทำอะไรคนพวกนั้นได้ แต่ตอนนี้...

เงินเหมยกวาดตามองเครื่องเรือนในคฤหาสน์ที่ขยับตัวเข้ามาหานาง คล้ายอยากจะถามไถ่ว่านางเป็นอะไร หญิงสาวหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วหยิบ ปากกาขึ้นมาอีกครั้ง

นางคิดว่านางพอจะทำอะไรได้แล้ว